

บทที่ 4

การใช้ภาษาในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกที่ได้จากการเก็บข้อมูลนักเรียนออกทิสติกของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูล 5 ประเด็นหลัก ได้แก่ การวิเคราะห์การเขียนสะกดคำ การวิเคราะห์คำ การวิเคราะห์วลี การวิเคราะห์ประโยค และการวิเคราะห์สัมพันธสารจากการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์การเขียนสะกดคำของเด็กออกทิสติก

การวิเคราะห์รูปเขียนในการสะกดคำที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ รูปเขียนพยัญชนะ รูปเขียนสระ รูปเขียนวรรณยุกต์ และรูปเขียนเครื่องหมายประกอบคำและเครื่องหมายวรรคตอน จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออกทิสติกเขียนสะกดคำในภาษาไทยได้ค่อนข้างถูกต้อง แต่ยังพบข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำบางคำ สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

1.1 รูปเขียนพยัญชนะ

1.1.1 รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว

จากการวิเคราะห์รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่ารูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวปรากฏทั้งสิ้น 31 รูป ทั้งนี้รูปเขียนที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมิทั้งสิ้น 29 รูป ได้แก่ ก, ค, ง, จ, ฉ, ช, ซ, ด, ต, ถ, ท, ธ, น, บ, ป, ผ, ฝ, พ, ฟ, ม, ย, ร, ว, ศ, ษ, ส, ห, พ, อ ส่วนรูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวที่เด็กใช้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปรมิทั้งสิ้น 2 รูป ได้แก่ (ข, ล)

1.1.1.1 รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ไม่ปรากฏการแปร

ก คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

กิน

กิน

ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

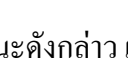
คน

คน

ง คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

งาน

งาน

- จ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
จึง
- ฉ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ฉนั้น
- ช คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ช่วย
- ช คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ชน
- ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
เด็ก
- ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
คั้นคั้น
- ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
คาม
- ท คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ทันที
- ธ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ธชาติ
- น คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
นอน
- บ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
บีบ
- ป คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ป่า
- ผ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ผม

ฝ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น ฝัก	ฝัก
พ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น พี	พี
ฟ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น ฟิง	ฟิง
ม	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น มากมาย	มากมาย
ย	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น ยีน	ยีน
ร	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น โรงเรียน	โรงเรียน
ว	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น แวน	แวน
ศ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น ศิลปะ	ศิลปะ
ษ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น ศึกษา	ศึกษา
ส	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น สไต	สไต
ห	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น หิว	หิว
พ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น กีฬา	กีฬา
อ	คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น เอง	เอง

1.1.1.2 รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏการแปร

ข คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (ข, ค)

(ข) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

เขา (สรพนาม) แปรเป็น

(ค) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

เขา (สรพนาม) แปรเป็น

ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (ค, ร)

(ค) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

คิง แปรเป็น

(ร) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

คิง แปรเป็น

เมื่อนำรูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวทั้ง 31 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวส่วนใหญ่ไม่ปรากฏรูปเขียนแปรและบางรูปปรากฏรูปเขียนแปรต่างกันออกไป ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 21 ตารางแสดงรูปเขียนแปรของพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว	รูปเขียนแปร
ก	-
ข	(ข,ค)
ค	-
ง	-
จ	-
ฉ	-
ช	-
ซ	-
ด	-
ต	-
ถ	-

รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว	รูปเขียนแปร
ท	-
ธ	-
น	-
บ	-
ป	-
ผ	-
ฝ	-
พ	-
ฟ	-
ม	-
ย	-
ร	-
ล	(ล,ร)
ว	-
ศ	-
ษ	-
ส	-
ห	-
ฬ	-
อ	-

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่ารูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 31 รูป รูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมีทั้งสิ้น 29 รูป ได้แก่ ก, ค, ง, จ, ฉ, ช, ซ, ด, ต, ถ, ท, ฐ, น, บ, ป, ผ, ฝ, พ, ฟ, ม, ย, ร, ว, ศ, ษ, ส, ห, ฬ, อ ส่วนรูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปรมีเพียง 2 รูป ได้แก่ (ข, ล) เมื่อพิจารณารูปเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏรูปแปรพบว่า รูปเขียน ข เมื่อใช้สะกดคำอื่นจะไม่ปรากฏรูปเขียนแปร มีเพียงคำว่า “เขา” เท่านั้นที่ปรากฏรูปเขียนแปรซึ่งปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้อง (ข) และไม่ถูกต้อง (ค) การสะกดคำด้วยรูปแปรที่ไม่ถูกต้องเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่ารูปเขียนแปร (ค) มีความสัมพันธ์กับรูปเขียนวรรณยุกต์และการออกเสียง เนื่องจากคำว่า “เขา” เมื่อพูดออกเสียงมักปรากฏการแปรเสียงจาก [kʰǎw] ~ [kʰáw] จึงอาจส่งผลต่อรูปเขียน คำว่า “เขา” จึงแปรเป็น “เค้า” ส่วนรูปเขียน ล เมื่อใช้สะกดคำอื่นจะปรากฏรูปแปรที่ถูกต้องเสมอ (ล) มีเพียงคำว่า “ลง” เท่านั้นที่ปรากฏรูปเขียนแปร (ร) ซึ่งเป็นรูปเขียนแปรที่

ไม่ถูกต้อง การสะกดคำด้วยรูปเขียนพยัญชนะต้นที่ไม่ถูกต้องนี้อาจเกิดจากความผิดพลาดในการสะกดคำของเด็กซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล

1.1.2 รูปเขียนพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรนำ

จากการวิเคราะห์รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำในภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่าเด็กออกทิสติกใช้รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำในการสะกดคำทั้งสิ้น 10 รูป รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำที่ใช้สะกดคำได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมิทั้งสิ้น 7 รูป ได้แก่ หญ, หล, อย, ขน, ฉล, ถล, สน ส่วนรูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำที่ใช้สะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปรมิทั้งสิ้น 3 รูป ได้แก่ ขณ, หน, หม สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.1.2.1 รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำที่ไม่ปรากฏการแปร

รูปเขียนพยัญชนะต้นที่ใช้ ห และ อ นำ

หญ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว ได้แก่

ผู้หญิง

หล คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว ได้แก่

หลังคา

อย คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

อยู่

รูปเขียนพยัญชนะต้นที่ใช้อักษรกลางหรืออักษรสูงอื่นๆนำ

ขน คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

ขนม

ฉล คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

ฉลาด

ถล คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

ถลุ่ม

สน คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

สนุก

1.1.2.2 รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำที่ปรากฏการแปร

รูปเขียนพยัญชนะต้นที่ใช้ ห และ อ นำ

หน คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (หน, น)

(หน) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

หนู แปรเป็น

(น) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

หนึ่ง แปรเป็น

หม คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (หม, ม)

(หม) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

หมวก แปรเป็น

(ม) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

ไหม แปรเป็น

รูปเขียนพยัญชนะต้นที่ใช้อักษรกลางหรืออักษรสูงอื่นๆ

ขณ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (ขณ, คณ)

(ขณ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

ขณะ แปรเป็น

(คณ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

ขณะ แปรเป็น

เมื่อนำรูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำทั้ง 10 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็ก
ออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำส่วนใหญ่ไม่ปรากฏรูปเขียนแปรและ
บางรูปปรากฏรูปเขียนแปรต่างกันออกไป ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 22 ตารางแสดงรูปเขียนแปรของพยัญชนะต้นอักษรนำที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำ	รูปเขียนแปร
หญ	-
หน	(หน, น)
หม	(หม, ม)
หล	-
อย	-
ขน	-
ขณ	(ขน, คณ)
ฉล	-
ถล	-
สน	-

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่ารูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 10 รูป รูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมีทั้งสิ้น 7 รูป ได้แก่ หญ, หล, อย, ขน, ฉล, ถล, สน ส่วนรูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปรมี 3 รูป ได้แก่ (หน, หม, ขณ) เมื่อพิจารณารูปเขียนพยัญชนะต้นอักษรนำที่ปรากฏรูปแปรพบว่า รูปเขียน หม และ หน ปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้อง และไม่ถูกต้อง เมื่อพิจารณาการสะกดคำด้วยรูปแปรที่ไม่ถูกต้องแล้วอาจกล่าวได้ว่ารูปเขียนแปร (น) และ (ม) มีความสัมพันธ์กับรูปเขียนวรรณยุกต์และการออกเสียง เนื่องจากคำว่า “หนึ่ง” เมื่อพูดออกเสียงมักปรากฏการแปรเสียง จาก [nɯ̃ŋ] ~ [nɯŋ] และ “ไหม” เมื่อพูดออกเสียงมักปรากฏการแปรเสียง จาก [mǎj] ~ [máj] ดังนั้นจึงอาจส่งผลต่อรูปเขียนด้วย คำว่า “หนึ่ง” จึงแปรเป็น “นิง” “ไหม” จึงแปรเป็น “ไม” ส่วนรูปเขียน ขณ ไม่ปรากฏรูปแปรที่ถูกต้อง ทั้งนี้อาจเกิดจากความผิดพลาดในการสะกดคำของเด็กซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล

1.1.3 รูปเขียนพยัญชนะต้นควบ

จากการวิเคราะห์รูปเขียนพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่า รูปเขียนพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 7 รูป รูปเขียนพยัญชนะต้นควบที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 4 รูป ได้แก่ กร, คร, ตร, พร ส่วนรูปเขียนที่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 3 รูป ได้แก่ (กล, ปร, สร) สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

1.1.3.1 รูปเขียนพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏการแปร

กร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

กระโดด กระโดด

คร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

ครอบครัว ครอบครัว

ตร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

เตรียมตัว เตรียมตัว

พร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น

เพราะ เพราะ

1.1.3.2 รูปเขียนพยัญชนะต้นควบที่ปรากฏการแปร

กล คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (กล, ก)

(กล) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

กลับบ้าน แปรเป็น กลับบ้าน

(ก) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

กลับบ้าน แปรเป็น กลับบ้าน*

ปร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (ปร, ปล)

(ปร) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

แปร่งฟัน แปรเป็น แปร่งฟัน

(ปล) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

แปร่งฟัน แปรเป็น แปร่งฟัน

* คำว่า “บ้าน” ในลายมือเขียนของเด็กออกทิสติก คือ พยัญชนะต้น บ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับ พยัญชนะต้น ป แต่ผู้วิจัยพิจารณาให้พยัญชนะต้นในตัวอย่างดังกล่าว เป็นรูปเขียน บ เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตว่าพยัญชนะต้น ป ในลายมือของเด็กออกทิสติกคนดังกล่าวจะลากเส้นส่วนท้ายยาวกว่านี้

สร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป ได้แก่ (สร, ส)

(สร) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

เสร็จ แปรเป็น

(ส) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

สระน้ำ แปรเป็น

เมื่อนำรูปเขียนพยัญชนะต้นควบทั้ง 7 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนพยัญชนะต้นควบส่วนใหญ่ไม่ปรากฏรูปเขียนแปรและบางรูปปรากฏรูปเขียนแปรต่างกันออกไป ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 23 ตารางแสดงรูปเขียนแปรของพยัญชนะต้นควบที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

รูปเขียนพยัญชนะต้นควบ	รูปเขียนแปร
กร	-
กล	(กล, ก)
คร	-
ตร	-
พร	-
ปร	(ปร, ปล)
สร	(สร, ส)

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่ารูปเขียนพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 7 รูป รูปเขียนพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมีทั้งสิ้น 4 รูป ได้แก่ กร, คร, ตร, พร ส่วนรูปเขียนพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปรมี 3 รูป ได้แก่ (กล, ปร, สร) เมื่อพิจารณารูปเขียนพยัญชนะต้นควบที่ปรากฏรูปแปรพบว่า รูปเขียน กล ปร และ สร ปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง ทั้งนี้การสะกดคำด้วยรูปแปรที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวอาจเกิดจากความผิดพลาดในการสะกดคำของเด็กเอง หรืออาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการออกเสียงคำที่สะกดด้วยพยัญชนะต้นควบไม่ถูกต้อง เนื่องจากเด็กมักออกเสียงพยัญชนะต้นควบโดยละเสียงพยัญชนะต้นตำแหน่งที่ 2 ดังนั้นจึงอาจส่งผลต่อรูปเขียนด้วย

1.1.4 รูปเขียนพยัญชนะท้าย

จากการวิเคราะห์รูปเขียนพยัญชนะท้ายในภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่า รูปเขียนพยัญชนะท้ายในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 20 รูป รูปเขียนพยัญชนะท้ายที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 17 รูป ได้แก่ ข, บ, พ, จ, ค, รด, ท, ศ, ม, น, ณ, ณ, ร, ล, ว, ย, ง ส่วนรูปเขียนที่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 3 รูป ได้แก่ ก, ต, อ สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

1.1.4.1 รูปเขียนพยัญชนะท้ายที่ไม่ปรากฏการแปร

แม่กก

ข คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
เลข

เลข

แม่กบ

บ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
بيب

بيب

พ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
เคารพ

เคารพ

แม่กด

จ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
เสร็จ

เสร็จ

ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
สคไอ

สคไอ

รด คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
สามารถ

สามารถ

ท คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
วิทยาศาสตร์

วิทยาศาสตร์

ธ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ประวัติศาสตร์

ประวัติศาสตร์ไทย

แม่กม

ม คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
ถาม ถ้าม

แม่กน

น คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
คน คน

ญ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
รำคาญ รำคาญ

ณ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
คุณยาย คุณยาย

ร คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
อาหาร อาหาร

ล คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
กาลครั้งหนึ่ง กาลครั้งหนึ่ง

แม่เกอว

ว คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
เทียว เทียว

แม่เกย

ย คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
อาศัย อาศัย

แม่กง

ง คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าว เช่น
เสียง เสียง

1.1.4.2 รูปเขียนพยัญชนะท้ายที่ปรากฏการแปร

แม่กก

ก คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (ก, ฅ)

(ก) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

อีก แปรเป็น

(ฅ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

อีก แปรเป็น

แม่กค

ค คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (ค, ต)

(ค) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ธงชาติ แปรเป็น

(ต) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

ธงชาติ แปรเป็น

แม่ก กา

ฅ คำที่สะกดด้วยรูปพยัญชนะดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (ฅ, ฌ)

(ฅ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ให้ แปรเป็น

(ฌ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

ขณะ แปรเป็น

เมื่อนำรูปเขียนพยัญชนะท้ายทั้ง 20 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนพยัญชนะท้ายส่วนใหญ่ไม่ปรากฏรูปเขียนแปรและบางรูปปรากฏรูปเขียนแปรต่างกันออกไป ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 24 ตารางแสดงรูปเขียนแปรรูปของพยัญชนะท้ายที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

รูปเขียนพยัญชนะท้าย	รูปเขียนแปรรูป
<u>แม่ก</u> ก ข	(ก, ฅ) -
<u>แม่กบ</u> บ ป	- -
<u>แม่กด</u> จ ด ติ รณ ท ส	- - (ติ, ต) - - -
<u>แม่กม</u> ม	-
<u>แม่กน</u> น ญ ณ ร ล	- - - - -
<u>แม่เกอว</u> ว	-
<u>แม่เกย</u> ย	-
<u>แม่กง</u> ง	-
<u>แม่ก กา</u> อ	(อ, ค)

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่ารูปเขียนพยัญชนะท้ายในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 20 รูป รูปเขียนพยัญชนะท้ายในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมีทั้งสิ้น

เ- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น
เวลา

แ-ะ/ แ- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น
และ

แ- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น
แวน

โ-ะ/ -- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น
กบ

-อ คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น
สอง

1.2.1.2 รูปเขียนสระเดี่ยวที่ปรากฏการแปร

-ะ / ั- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป
ได้แก่ (-ะ / ั-, -า)

(-ะ / ั-) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น
ตะกละ แปรเป็น

ถัก แปรเป็น

(-า) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ขณะนั้น แปรเป็น

-า คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (-า, ใ-)

(-า) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ธงชาติ แปรเป็น

(ใ-) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ธงชาติ แปรเป็น

เ-ะ/ เ- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (เ-ะ, แ-)

(เ-ะ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

เด็ก แปรเป็น เด็ก

(แ-) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

เช็ดตัว แปรเป็น เช็ดตัว

เ-าะ/ ะ-อ/ ะ- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (เ-าะ, เ-า)

(เ-าะ/ ะ-) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

เพราะ แปรเป็น เพราะ

ก็ แปรเป็น ก็

(เ-า) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

เกาะ แปรเป็น เกาะ

เ-อ/ เ-ิ คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (เ-อ/ เ-ิ, เ-ี)

(เ-อ/ เ-ิ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

เจอ แปรเป็น เจอ

เกิน แปรเป็น เกิน

(เ-ี) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

เดิม แปรเป็น เดิม

โ- คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (โ-, -อ)

(โ-) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

โดย แปรเป็น โดย

(-อ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

โหน แปรเป็น โหน

เมื่อนำรูปเขียนสระเดี่ยวทั้ง 17 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนสระเดี่ยวส่วนใหญ่ไม่ปรากฏรูปเขียนแปรและบางรูปปรากฏรูปเขียนแปรต่างกันออกไป ดังตารางต่อไปนี้

สระประสมที่ใช้สะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปรมี 1 รูป ได้แก่ (ะ ว) สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.2.2.1 รูปเขียนสระประสมที่ไม่ปรากฏการแปร

เือ คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น

เมื่อ เมื่อ

เีย คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น

เรียก เวีย

1.2.2.2 รูปเขียนสระประสมที่ปรากฏการแปร

ัว/ -ว คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป

ได้แก่ (ัว/-ว, ๑)

(ัว) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

กลัว แปรเป็น ัว

(-ว) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

หวมก แปรเป็น วมก

(๑) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว ได้แก่

หวมก แปรเป็น วมก

เมื่อนำรูปเขียนสระประสมทั้ง 3 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนสระประสมส่วนใหญ่ไม่ปรากฏรูปเขียนแปรและบางรูปปรากฏรูปเขียนแปร ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 26 ตารางแสดงรูปเขียนแปรของสระประสมที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

รูปเขียนสระประสม	รูปเขียนแปร
เือ	-
เีย	-
ัว/ -ว	(ัว/-ว, ๑)

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่ารูปเขียนสระประสมในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 3 รูป รูปเขียนสระประสมในภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องมี 2 รูป ได้แก่ เือ, เีย ส่วนรูปเขียนสระประสมภาษาไทยที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดย

ปรากฏการแปรมี 1 รูป ได้แก่ (-ว/ -ว) เมื่อพิจารณารูปเขียนสระประสมที่ปรากฏรูปแปรพบว่า ปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง ทั้งนี้การสะกดคำด้วยรูปแปรที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวอาจเกิดจากความผิดพลาดในการสะกดคำของเด็กซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล

1.2.3 รูปเขียนสระเกิน

จากการวิเคราะห์รูปเขียนสระเกินในภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของ เด็กออทิสติกพบว่า รูปเขียนสระเกินในภาษาไทยของเด็กออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 4 รูป ได้แก่ -า, -ใ-, -เ-, -เ- โดยรูปเขียนสระเกินดังกล่าวเด็กออทิสติกใช้เขียนสะกดคำได้ถูกต้องทั้งสิ้นโดยไม่ปรากฏการแปร สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

-า	คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น	
	น้ำ	น้ำ
-ใ-	คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น	
	ให้	ให้
-เ-	คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น	
	ไล่	ไล่
-เ-	คำที่สะกดด้วยรูปสระดังกล่าว เช่น	
	เรา	เรา

1.3 รูปเขียนวรรณยุกต์

จากการวิเคราะห์รูปเขียนวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของ เด็กออทิสติกพบว่า รูปเขียนวรรณยุกต์ในภาษาไทยของเด็กออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 2 รูป ได้แก่ - , - โดยรูปเขียนวรรณยุกต์ดังกล่าวเด็กออทิสติกใช้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องโดยปรากฏการแปร นอกจากนี้ยังปรากฏรูปแปรของวรรณยุกต์สามัญซึ่งเป็นวรรณยุกต์ที่ไม่มีรูปเขียน สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

วรรณยุกต์สามัญ(ไม่มีรูปวรรณยุกต์) คำที่สะกดด้วยวรรณยุกต์ดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร 2 รูป ได้แก่ (๐, ๖)

(๐)	คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น	
	นาน	แปรเป็น ๖๗๖
(๖)	คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น	
	ตอนนั้น	แปรเป็น ๖๖๖๖๖

ไหม แปรเป็น

ไหม

- รูปวรรณยุกต์เอก คำที่สะกดด้วยวรรณยุกต์ดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร

2 รูป ได้แก่ (' , ๑)

(') คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ไหม แปรเป็น

ไหม

(๑) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ไหม แปรเป็น

ไหม

หนึ่ง แปรเป็น

หนึ่ง

- รูปวรรณยุกต์โท คำที่สะกดด้วยวรรณยุกต์ดังกล่าวปรากฏรูปเขียนแปร

3 รูป ได้แก่ (ˊ , ˋ , ๑)

(ˊ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

ร้อง แปรเป็น

ร้อง

(ˋ) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

บ้านปาก แปรเป็น

บ้านปาก

(๑) คำที่สะกดด้วยรูปเขียนแปรดังกล่าว เช่น

เก้าอี้ แปรเป็น

เก้าอี้

เมื่อนำรูปเขียนวรรณยุกต์ทั้ง 3 รูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า รูปเขียนวรรณยุกต์ทั้งหมดปรากฏรูปเขียนแปร โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 27 ตารางแสดงรูปเขียนแปรของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

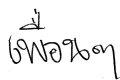
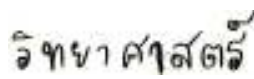
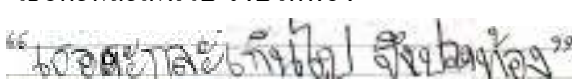
รูปเขียนวรรณยุกต์	รูปเขียนแปร
วรรณยุกต์สามัญ (๑)	(๑ , ˊ)
ˊ	(' , ๑)
ˋ	(ˊ , ' , ๑)

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่ารูปเขียนวรรณยุกต์ในภาษาไทยของเด็กออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 3 รูป ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ(๑), ˊ, ˋ เมื่อพิจารณารูปเขียนวรรณยุกต์ทั้งหมดที่ปรากฏพบว่า รูปวรรณยุกต์ดังกล่าวปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง ทั้งนี้การสะกดคำด้วยรูปแปรที่ไม่

ถูกต้องดังกล่าวอาจเกิดจากความผิดพลาดในการสะกดคำของเด็กซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล หรืออาจมีผลมาจากการออกเสียงจริงในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า “หนึ่ง”, “ไหม” เด็กเขียนสะกดเป็น “นึ่ง”, “ไม้ม” รูปเขียนดังกล่าวเกิดจากการเขียนสะกดคำตามการออกเสียงจริง ดังนั้นการออกเสียงจึงอาจส่งผลต่อการเขียนสะกดคำของเด็กด้วย

1.4 รูปเขียนเครื่องหมายประกอบคำและเครื่องหมายวรรคตอน

จากการวิเคราะห์รูปเขียนเครื่องหมายประกอบคำและเครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่ารูปเขียนเครื่องหมายดังกล่าวของเด็กออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 3 รูป ได้แก่ ๑, ๖, “ ” โดยรูปเขียนเครื่องหมายดังกล่าวเด็กออทิสติกเขียนได้ถูกต้องทั้งสิ้นโดยไม่ปรากฏการแปร สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

๑ ไม้มก	การใช้เครื่องหมายดังกล่าว เช่น
เพื่อน ๑	
๖ ทัศนมาตร	การใช้เครื่องหมายดังกล่าว เช่น
วิทยาศาสตร์	
“ ” อัญประกาศ	การใช้เครื่องหมายดังกล่าว ได้แก่
“เธอตะกละเกินไป จึงปวดท้อง”	

จากการสังเกตรูปเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ในการเขียนสะกดคำของเด็กออทิสติกแล้วพบว่าข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำของเด็กออทิสติกเกิดจากรูปเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยแต่ละรูปเขียนเด็กออทิสติกจะใช้เขียนสะกดคำโดยปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องต่างกันไป นอกจากนี้คำบางคำอาจปรากฏรูปแปรที่ไม่ถูกต้องทั้งรูปพยัญชนะและวรรณยุกต์ร่วมกันเนื่องจากรูปเขียนทั้งสองมีความสัมพันธ์กันตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งคำที่ปรากฏรูปเขียนแปรที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวอาจมีผลมาจากการออกเสียงที่ปรากฏการแปรเช่นกัน

2. การวิเคราะห์คำที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

2.1 ชนิดของคำที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์คำที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้คำในการเขียนเล่าเรื่องทั้งหมด 24 ชนิด สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.2.1 คำนาม

คำนามเป็นคำชนิดที่เด็กออกพินิจใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมากที่สุดเช่นเดียวกับการพูดเล่าเรื่อง โดยปรากฏการใช้คำนามทั้งสิ้น 86 คำ เช่น

แม่	แม่	ปลาไหล	ผู้ใหญ่
คนโต	ศิลปะ	ชาย	ขง

2.2.2 คำกริยากรรม

คำกริยากรรมปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 27 คำ เช่น

หัว	อ้วน	ใจ	กระโดด
ดี	เข้านอน	ใจ	อาบน้ำ

2.2.3 คำกริยากรรมย่อย

คำกริยากรรมย่อยปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 5 คำ ได้แก่

สวัสดี	สวัสดี	สวัสดี	ดีใจ
ดี			

2.2.4 คำกริยากรรม

คำกริยากรรมปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 50 คำ เช่น

เห็น	ชอบ	ได้	ดี
จับ	ไล่	จับ	สวัสดี

2.2.5 คำกริยาวิกรรม

คำกริยาวิกรรมปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 6 คำ ได้แก่

บอก	ถาม	ตอบ	เขียน
เล่า	เล่า		

2.2.6 คำสรรพนาม

คำสรรพนามปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 7 คำ ได้แก่

เขา	ฉัน	เขา	มัน
เรา	เธอ	ผม	

2.2.7 คำลักษณนาม

คำลักษณนามปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 6 คำ ได้แก่

คน	ตัว	ครอบครัว	อย่าง
เงา	หัว		

2.2.8 คำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 8 คำ ได้แก่

อีก	(นิสัย) แย่	(นิสัย) ดี	(นิสัย) หง
บาง	ประมาณ	(หู) ต่าง	แหลมคม

2.2.9 คำจำนวนนับ

คำจำนวนนับอาจใช้ตัวอักษรหรือตัวเลขในการเขียน ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 13 คำ

เช่น

หนึ่ง	สอง	สาม	แปด
เก้า	10	54541	798

2.2.10 คำลำดับที่

คำลำดับที่ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

สุดท้าย	แรก	สอง
---------	-----	-----

2.2.11 คำหน้าจำนวน

คำหน้าจำนวนปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

อีก	หนึ่ง
-----	-------

2.2.12 คำบอกกำหนดเสียงโท

คำบอกกำหนดเสียงโทปรากฏการใช้เพียง 1 คำ ได้แก่

นี้

2.2.13 คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา

คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

๒

ห้

2.2.14 คำบอกเวลา

คำบอกเวลาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 13 คำ เช่น

กาลครั้งนั้น
จั่วขึ้น

วัน
ทันที

วันรุ่งขึ้น
เมื่อ

เวลาโมงเย็น
ก่อน

2.2.15 คำลงท้าย

คำลงท้ายปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

ครึบ

น

2.2.16 คำช่วยหลังกริยา

คำช่วยหลังกริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 4 คำ ได้แก่

แล้ว

อยู่

ไต่

ไต่แล้ว

2.2.17 คำช่วยหน้ากริยา

คำช่วยหน้ากริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 9 คำ เช่น

กำลัง
สามารถ

ต้อง
เกือบ

จะ
โอด

อย่า
ไต่

2.2.18 คำปฏิเสธ

คำปฏิเสธปรากฏการใช้ 1 คำ ได้แก่

ไม่

2.2.19 คำหน้ากริยา

คำหน้ากริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

ไป ๑๓

2.2.20 คำหลังกริยา

คำหลังกริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

ให้ ๗ ไป

2.2.21 คำกริยาวิเศษณ์

คำกริยาวิเศษณ์ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 16 คำ เช่น

ไกล อยู่ดี เห็นไป อดทน เก่งดี เก่งน้อย
บาง บ้าง

2.2.22 คำบุพบท

คำบุพบทปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 9 คำ เช่น

ที่ บ้าน กับ จาก
ข้างบน โดย ใน ของ

2.2.23 คำเชื่อมนาม

คำเชื่อมนามปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

และ กับ

2.2.24 คำเชื่อมอนุภาค

คำเชื่อมอนุภาคปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 11 คำ เช่น

จน จึง บ่อยก็ ในที่สุด
เพราะ เอา ก็ และ

เมื่อนำคำทั้ง 24 ชนิดที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่า
คำแต่ละชนิดมีจำนวนการใช้แตกต่างกัน แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 28 ตารางแสดงจำนวนชนิดของคำที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

ชนิดของคำ	จำนวนคำที่ปรากฏในเรื่องเล่า	ค่าร้อยละ
1.คำนาม	84	29.37
2.คำกริยากรรม	27	9.44
3.คำกริยากรรมย่อย	5	1.74
4.คำกริยากรรม	50	17.48
5.คำกริยาวิกรรม	6	2.09
6.คำสรรพนาม	7	2.45
7.คำลักษณนาม	6	2.09
8.คำคุณศัพท์	8	2.8
9.คำจำนวนนับ	13	4.55
10.คำลำดับที่	3	1.05
11.คำหน้าจำนวน	2	0.7
12.คำบอกกำหนดเสียงโท	1	0.35
13.คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา	2	0.7
14.คำบอกเวลา	13	4.55
15.คำลงท้าย	2	0.7
16.คำช่วยหลังกริยา	4	1.4
17.คำช่วยหน้ากริยา	9	3.15
18.คำปฏิเสธ	1	0.35
19.คำหน้ากริยา	2	0.7
20.คำหลังกริยา	3	1.05
21.คำกริยาวิเศษณ์	16	5.59
22.คำบุพบท	9	3.15
23.คำเชื่อมนาม	2	0.7
24.คำเชื่อมอนุภาค	11	3.85
รวม	286	100

จากตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกใช้คำในการเขียนเล่าเรื่อง 24 ชนิด ชนิดของคำที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือ คำนาม ปรากฏ 84 คำ คิดเป็นร้อยละ 29.37 รองลงมาคือ คำกริยากรรม ปรากฏ 50 คำ คำกริยากรรม ปรากฏ 27 คำ คำกริยาวิเศษณ์ปรากฏ 16 คำ คำจำนวนนับ และคำบอกเวลาปรากฏ 13 คำ และคำเชื่อมอนุภาคปรากฏ 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 17.48 9.44 5.59 4.55 และ 3.85 ตามลำดับ ส่วนคำชนิดอื่นปรากฏไม่มากนัก

2.2 การใช้คำในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์การใช้คำในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก พบว่าเด็กออทิสติกยังมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำอยู่บ้าง แต่พบไม่มากนัก ข้อบกพร่องดังกล่าวได้แก่ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ การใช้คำตกหล่น และการใช้คำโดยเขียนผิดคำ สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

2.2.1 การใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำไม่ตรงกับความหมายที่ต้องการสื่อ โดยผู้ใช้ภาษาไม่รู้จักความหมายที่แท้จริงของคำนั้นหรือเข้าใจผิดคิดว่าอาจใช้แทนกันได้ สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

บหาวชัณกัโด้ยบเล็ชง ธงไชต

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ธงชาติ” เป็นคำนามที่มีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบทในประโยค คำนามในตำแหน่งดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “เพลงชาติ” จึงจะมีความหมายถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท

บมบเล็ชกว่าอาบห้าได้บเล็ชดูก

จากตัวอย่างดังกล่าว ควรแก้ไขคำกริยา “เรียกว่า” เป็น “บอกว่า” จึงจะมีความหมายถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท

2.2.2 การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์

การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ คือ การใช้คำแต่ละชนิดผิดหน้าที่ เช่น คำสันธาน คำบุพบท และคำลักษณนาม จากการวิเคราะห์การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่าเด็กออทิสติกใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ 1 ชนิด คือ คำลักษณนาม สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “แห่ง” เป็นคำลักษณนามใช้กับสถานที่ แต่เด็กออกทิสติกใช้คำลักษณนามดังกล่าวกับบุคคล คำลักษณนามดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “คน” จึงจะเหมาะสม ทั้งนี้ การใช้คำลักษณนามผิดดังกล่าว อาจมีสาเหตุจากความสับสน เด็กอาจใช้คำลักษณนามตามการใช้ก่อนหน้า คือ “ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง”

2.2.3 การใช้คำตกหล่น

การใช้คำตกหล่น คือ การใช้คำโดยมีบางส่วนของคำขาดหายไปทำให้คำนั้นมีความหมายไม่สมบูรณ์ สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

จากตัวอย่างดังกล่าว เด็กออกทิสติกเขียนคำว่า “ภาษาต่างประเทศ” โดยเขียนเพียงคำว่า “ภาษาต่าง” เท่านั้น ทำให้คำดังกล่าวมีความหมายไม่สมบูรณ์

2.2.4 การใช้คำโดยเขียนฉีกคำ

การเขียนฉีกคำ คือ การเขียนแยกพยางค์ของคำไว้ต่างบรรทัดกัน สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

จากตัวอย่างดังกล่าว เด็กออกทิสติกเขียนคำว่า “หนังสือ” โดยเขียน “หนังสือ” และ “สือ” แยกพยางค์ไว้ต่างบรรทัดกัน เป็นการเขียนแบบฉีกคำซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนและทำให้คำดังกล่าวมีความหมายไม่สมบูรณ์

3. การวิเคราะห์วลีที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

3.1 ชนิดของวลีที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

จากการวิเคราะห์วลีที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก พบว่าเด็กออกทิสติกใช้วลีในการเขียนเล่าเรื่องเพียง 1 ชนิดเท่านั้น สามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

นามวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออกทิสติกใช้นามวลีในการเขียนเล่าเรื่องเพียง 1 วลี โดยวลีดังกล่าวเป็นนามวลีชนิด คำนามกับส่วนขยาย ดังนี้

สิ่งตัวสุดท้าย
นาม ส่วนขยาย

3.2 โครงสร้างของวลีที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

โครงสร้างนามวลี

จากการวิเคราะห์นามวลีที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก พบว่าโครงสร้างนามวลี คือ โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน ดังนี้

แบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน (ล/จ)

สิ่งตัวสุดท้าย
ล จ

ชนิดและโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวปรากฏเพียง 1 รูปแบบ เนื่องจากวลีที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องมีจำนวนน้อยมาก ปรากฏเพียง 1 วลี จึงทำให้ชนิดและโครงสร้างของวลีปรากฏน้อยเช่นกัน

4. การวิเคราะห์ประโยคที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

4.1 ชนิดของประโยคที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

จากการวิเคราะห์ประโยคที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกจำนวน 144 ประโยค พบว่าเด็กออกทิสติกใช้ประโยค 3 ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อนและประโยคผสม โดยสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

4.1.1 ประโยคสามัญ

ประโยคสามัญเป็นประโยคชนิดที่เด็กออกทิสติกใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมากที่สุด เช่น

ครอบครัวลิงครอบครัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในป่า
โรงเรียนมีนักเรียน 5454 คน
ใจดีมาก
มีเด็กสองคน

4.1.2 ประโยคซับซ้อน

ประโยคซับซ้อนที่เด็กออกิติดิการใช้ในการพูดเล่าเรื่องสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์นาม ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ และประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์วิเศษณ์ ดังนี้

4.1.2.1 ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์นาม เช่น

ลูกตอบ สนุกมากครับ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “ลูกตอบ” อนุพากย์นามคือ “สนุกมากครับ” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

มีสิ่งตัวแรกติดดอกไม้ม

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “มีสิ่งตัวแรก” อนุพากย์นามคือ “ติดดอกไม้ม” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

4.1.2.2 ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ ปรากฏ 2 ประโยคได้แก่

มีครอบครัวซึ่งมีพ่อแม่และลูก

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “มีครอบครัว” อนุพากย์คุณศัพท์คือ “ซึ่งมีพ่อแม่และลูก” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายนามวลี “ครอบครัว” ในอนุพากย์หลัก

วันหนึ่งมีสิ่งใดที่จะจับลูกลิงกิน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “วันหนึ่งมีสิ่งใด” อนุพากย์คุณศัพท์คือ “ที่จะจับลูกลิงกิน” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายนามวลี “สิ่งใด” ในอนุพากย์หลัก

4.1.2.3 ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์วิเศษณ์ เช่น

พ่อหาอาหารมาให้ลูกกิน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “พ่อหาอาหารมา” อนุพจน์วิเศษณ์คือ “ให้ลูกกิน” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “หา...มา” ในอนุพจน์หลัก

ลูกกำลังสนุกจึงทำให้มันโดนกิน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “มันโดนกิน” อนุพจน์วิเศษณ์คือ “ลูกกำลังสนุก” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “โดนกิน” ในอนุพจน์หลัก

4.1.3 ประโยคผสม

ประโยคผสมที่เด็กออกใช้ติดใช้ในการเขียนเล่าเรื่องสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคสามัญ ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคซับซ้อน และประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนรวมกับประโยคซับซ้อน นอกจากนี้ยังสามารถจำแนกประโยคผสมแต่ละประเภทตามใจความของประโยคได้เป็น 2 ประเภท คือ ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน และประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน ดังนี้

4.1.3.1 ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคสามัญ สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ดังนี้

4.1.3.1.1 ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน เช่น

พอเล่าทุกอย่างจบ ฉันก็รีบเข้านอน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 2 ประโยค คือประโยค “เล่าทุกอย่างจบ” และประโยค “ฉันรีบเข้านอน” โดยมีคำว่า “พอ...ก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

เมื่อพ่อตายไป ลูกก็ฝึกหาอาหาร

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 2 ประโยค คือประโยค “พ่อตายไป” และประโยค “ลูกฝึกหาอาหาร” โดยมีคำว่า “เมื่อ...ก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.1.2 ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน ได้แก่

ในที่สุดลูกๆก็มาช่วย แต่ทว่าก็ไม่ได้ ออกไปอยู่ดี

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 2 ประโยค คือประโยค “ในที่สุดลูกๆก็มาช่วย” และประโยค “ทว่าก็ไม่ได้ ออกไปอยู่ดี” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.2 ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคซับซ้อน สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ดังนี้

4.1.3.2.1 ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน ได้แก่

เมื่อกลับบ้าน ฉันก็เล่าทุกอย่างให้พ่อแม่ฟัง

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญคือ “กลับบ้าน” และประโยคซับซ้อนคือ “ฉันเล่าทุกอย่างให้พ่อแม่ฟัง” โดยมีคำว่า “เมื่อ...ก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.2.2 ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน ได้แก่

คุณแม่ให้กบไปอยู่ข้างนอก แต่มันไม่ไป

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “คุณแม่ให้กบไปอยู่ข้างนอก” และประโยคสามัญคือ “มันไม่ไป” โดยมีคำว่า “แต่...ก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

คุณแม่รำคาญที่มีเสียงแข่งขันจึงไล่กบออกไป แต่ทว่าก็ไม่ไป

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “คุณแม่รำคาญที่มีเสียงแข่งขันจึงไล่กบออกไป” และประโยคสามัญ “กบไม่ไป” โดยมีคำว่า “แต่...ก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.3 ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนรวมกับประโยคซับซ้อน สามารถจำแนกได้ 1 ประเภท คือ

4.1.3.3.1 ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน

กาลครั้งหนึ่งมีโรงเรียนชื่อว่า ขนม
เด็กๆ จึงจำและมีความสุข เพราะว่า
มีโรงเรียนชื่อว่า ขนม

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ
“กาลครั้งหนึ่งมีโรงเรียนชื่อว่าขนม เด็กๆจึงจำ” และประโยคซับซ้อน “มีความสุขเพราะว่ามี
โรงเรียนชื่อว่าขนม” ซึ่งละประธาน “เด็กๆ” ไว้ โดยมีคำว่า “และ” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.3.2 ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน ได้แก่

วันนี้ เป็นวันที่ฉันชอบแต่พี่ บอกว่าหนูหิวแล้ว

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “วันนี้
เป็นวันที่ฉันชอบ” และประโยคซับซ้อน “พี่บอกว่าหนูหิวแล้ว” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อม
ประโยค

คุณตากับคุณยายพาเด็กทั้งสอง
ไปเที่ยวที่ชายหาด คุณตากับคุณยายจึงเตือนว่าอย่าไปไกลนะ แต่เด็กทั้งสอง
กลับลงไปในทะเลลึก ทำให้ปลาฉลามจะมากินเด็กทั้งสอง ตากับยาย
จึงรีบช่วยเด็กทั้งสองให้พ้นจากปลาฉลาม

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “คุณตา
กับคุณยายพาเด็กทั้งสองไปเที่ยวที่ชายหาด คุณตากับคุณยายจึงเตือนว่าอย่าไปไกลนะ” และ
ประโยคซับซ้อน “เด็กทั้งสองกลับลงไปในทะเลลึก ทำให้ปลาฉลามจะมากินเด็กทั้งสอง ตากับยาย
จึงรีบช่วยเด็กทั้งสองให้พ้นจากปลาฉลาม” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

เมื่อนำประโยคทั้งสามชนิดที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทดสอบมานับจำนวน จะ
เห็นว่าประโยคแต่ละชนิดมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 29 ตารางแสดงจำนวนชนิดของประโยคจากการเขียนเล่าเรื่อง

ชนิดของประโยค	จำนวนประโยคที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง	ค่าร้อยละ
ประโยคสามัญ	89	61.81
ประโยคซับซ้อน	41	28.47
ประโยคผสม	14	9.72
รวม	144	100

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่าประโยคที่เด็กออกทิสติกใช้เขียนเล่าเรื่องมี 3 ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน และประโยคผสม ประโยคที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือประโยคสามัญ ปรากฏ 89 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 61.81 รองลงมาคือประโยคซับซ้อน ปรากฏ 41 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 28.47 ส่วนประโยคผสมปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏ 14 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 9.72

4.2 โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

ผู้วิจัยจะจำแนกการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคออกเป็น 2 ประเภท คือ โครงสร้างของประโยคสามัญ และโครงสร้างของประโยคซับซ้อน โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 โครงสร้างของประโยคสามัญ

จากการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคสามัญในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่าจำนวนโครงสร้างทั้งสิ้น 15 รูปแบบ ดังนี้

- 4.2.1.1 แบบกริยากรรม (อ)
- 4.2.1.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)
- 4.2.1.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)
- 4.2.1.4 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)
- 4.2.1.5 แบบกริยากรรม (ส)
- 4.2.1.6 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)
- 4.2.1.7 แบบนามเดี่ยว (นค.)
- 4.2.1.8 แบบนามเดี่ยว-นามเดี่ยว (นค./นค.)
- 4.2.1.9 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม (ว/ป/อ)
- 4.2.1.10 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)
- 4.2.1.11 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)
- 4.2.1.12 แบบกริยากรรม-สถานวลี (อ/ถ)

4.2.1.13 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ป/ส/ถ)

4.2.1.14 แบบกริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ส/ต/ถ)

4.2.1.15 แบบสถานวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ถ/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญของเด็กออกทดสอบทั้ง 15 รูปแบบสามารถแสดง
รายละเอียดได้ดังนี้

4.2.1.1 แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมปรากฏ 22 ประโยค

เช่น

๑๗๑๕

อ

น้ำจางจางเหงื่อเหงื่อ

อ

๑๗๑๕

อ

4.2.1.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธานและกริยากรรมปรากฏ

11 ประโยค เช่น

๑๗๑๕

ป

อ

๑๗๑๕

ป

อ

๑๗๑๕

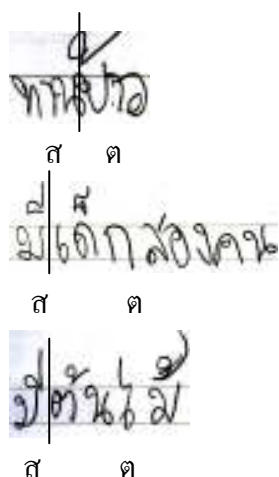
ป

อ

4.2.1.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)

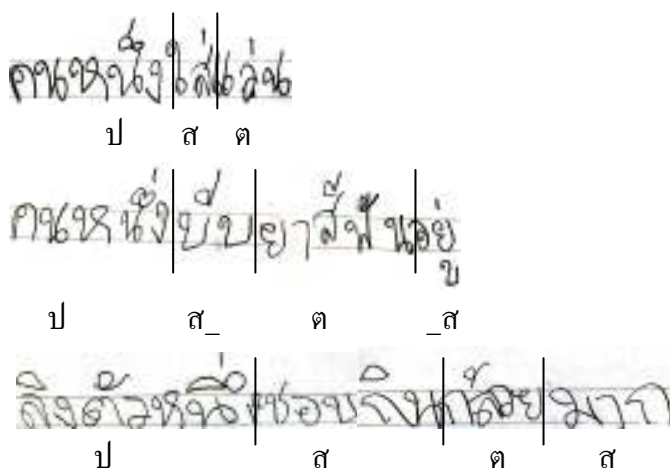
โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ

18 ประโยค เช่น

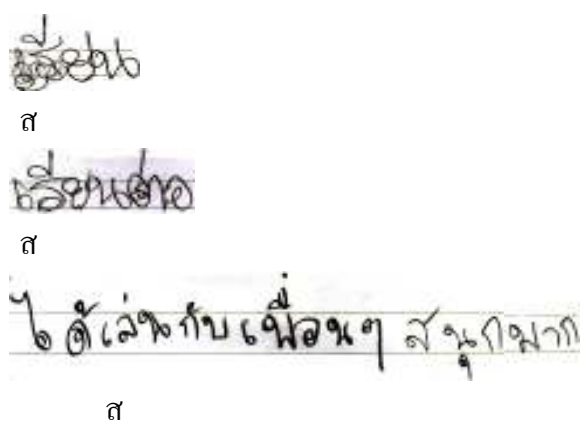
4.2.1.4 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ 15 ประโยค เช่น

4.2.1.5 แบบกริยากรรม (ส)

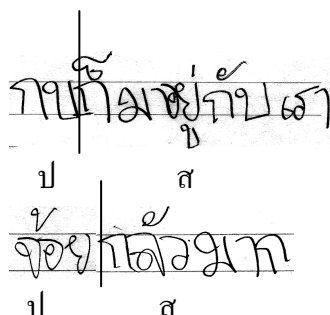
โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมปรากฏ 4 ประโยค เช่น

4.2.1.6 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)

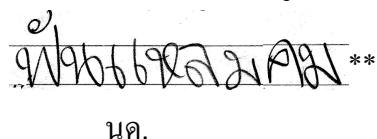
โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธานและกริยากรรมปรากฏ

2 ประโยค ได้แก่

4.2.1.7 แบบนามเดี่ยว (นค.)*

โครงสร้างประโยคสามัญแบบนามเดี่ยวปรากฏ 1 ประโยค ได้แก่

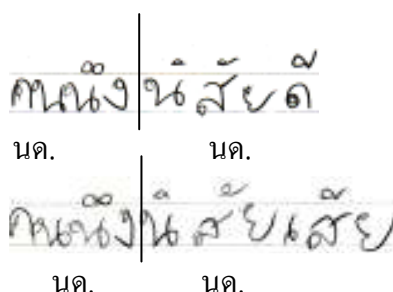

นค.

4.2.1.8 แบบนามเดี่ยว-นามเดี่ยว (นค./นค.)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบนามเดี่ยวและนามเดี่ยวปรากฏ 2

ประโยค ได้แก่

4.2.1.9 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม (ว/ป/อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี ประธานและกริยากรรม

ปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

* โครงสร้างประโยคแบบนามเดี่ยว (นค.) คือ โครงสร้างประโยคที่ประกอบด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของประโยคโดยไม่มีคำกริยาปรากฏอยู่

** ตัวอย่าง “ฟันแหลมคม” ปรากฏในบริบท “...เขามีหูตึง ฟันแหลมคม มีนิ้วแปดนิ้ว...” ผู้วิจัยจัดให้เป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบ นค. เนื่องจากประโยคนี้เป็นประโยคที่ถูกละกริยาไว้ กล่าวคือประโยคนี้น่าจะมาจากประโยค (มี) ฟันแหลมคม

ตัวนี้ได้นำกำลังไปลงฟีนอยู่
ว ป อ

4.2.1.10 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี ประธาน กริยากรรมและ
กรรมตรง ปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

วันนี้ฉันต้องไปโรงเรียน
ว ป ส ต
ฉันหนึ่งคนต้องไปมา บุก รุก ป่า
ว ป ส ต

4.2.1.11 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)

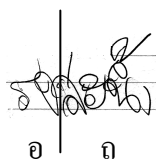
โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี กริยากรรมและกรรมตรง
ปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

กาลครั้งหนึ่งผมได้กินของพิบและตบนา
ว ส ต
ฉันร้องขึ้นเห็นทออย่างมากมาย
ว ส ต

4.2.1.12 แบบกริยากรรม-สถานวลี (อ/ถ)

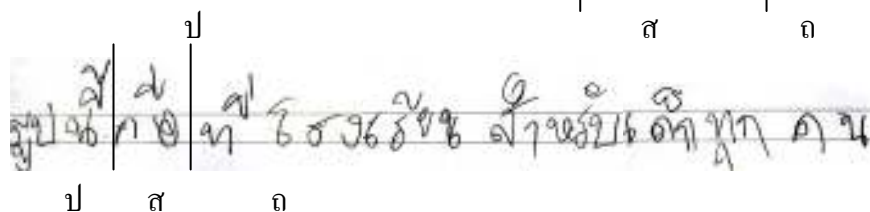
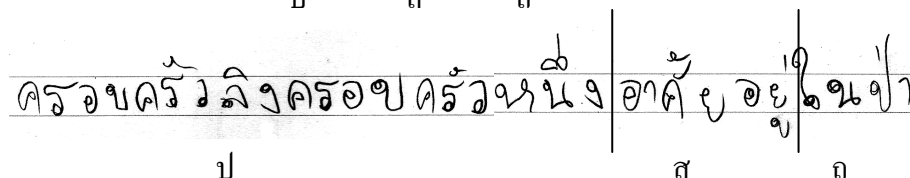
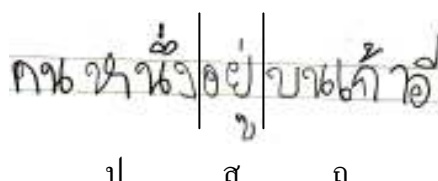
โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมและสถานวลีปรากฏ
3 ประโยค ได้แก่

อ ถ
อ ถ

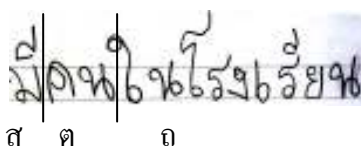
4.2.1.13 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ป/ส/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและ
สถานวลีปรากฏ 3 ประโยค ได้แก่

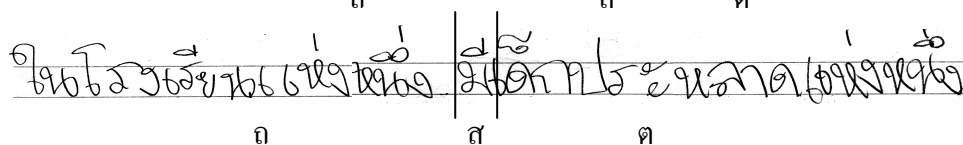
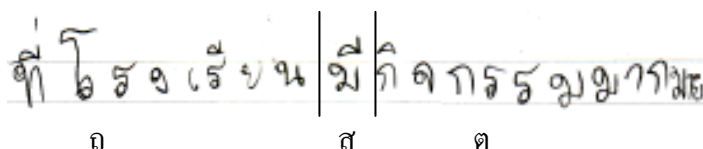
4.2.1.14 แบบกริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรม กรรมตรงและ
สถานวลีปรากฏ 1 ประโยค ได้แก่

4.2.1.15 แบบสถานวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ถ/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบสถานวลี กริยากรรม และ
กรรมตรงปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

เมื่อนำโครงสร้างประโยคสามัญรูปแบบต่างๆจากการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่าโครงสร้างประโยคสามัญแต่ละรูปแบบมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 30 ตารางแสดงจำนวนโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนประโยคที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. แบบ อ	22	24.72
2. แบบ ป/อ	11	12.36
3. แบบ ส/ต	18	20.22
4. แบบ ป/ส/ต	15	16.86
5. แบบ ส	4	4.49
6. แบบ ป/ส	2	2.25
7. แบบ นค.	1	1.12
8. แบบ นค./นค.	2	2.25
9. แบบ ว/ป/อ	1	1.12
10. แบบ ว/ป/ส/ต	2	2.25
11. แบบ ว/ส/ต	2	2.25
12. แบบ อ/ถ	3	3.37
13. แบบ ป/ส/ถ	3	3.37
14. แบบ ส/ต/ถ	1	1.12
15. แบบ ถ/ส/ต	2	2.25
รวม	89	100

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคสามัญในการเขียนเล่าเรื่อง 15 รูปแบบ โครงสร้างที่เด็กใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม ปรากฏ 22 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 24.72 รองลงมาคือโครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรง ปรากฏ 18 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 20.22 โครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง ปรากฏ 15 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 16.86 และโครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรมปรากฏ 11 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 12.36 ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นๆ ปรากฏไม่มากนัก

4.2.2 โครงสร้างของประโยคซับซ้อน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคซับซ้อนในการเขียนเล่าเรื่องของเด็ก
ออกัสติกพบว่า มีจำนวนโครงสร้างประโยคทั้งสิ้น 12 รูปแบบ ดังนี้

- 4.2.2.1 แบบกริยากรรม (อ)
- 4.2.2.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)
- 4.2.2.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)
- 4.2.2.4 แบบกรรมตรง-กริยากรรม (ต/ส)
- 4.2.2.5 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)
- 4.2.2.6 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)
- 4.2.2.7 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ป/ส/ต/ถ)
- 4.2.2.8 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ท/ต)
- 4.2.2.9 แบบกริยากรรม-กรรมรอง-กรรมตรง (ท/ร/ต)
- 4.2.2.10 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)
- 4.2.2.11 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)
- 4.2.2.12 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-กาลวลี (ป/ส/ต/ว)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กออกัสติกทั้ง 12 รูปแบบสามารถ
แสดงรายละเอียดได้ดังนี้

4.2.2.1 แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างแบบกริยากรรมปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

เธอตะกละเกินไปจึงบดท้อง

อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์
วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “ปวดท้อง” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “เธอตะกละเกินไป” ทำหน้าที่ขยาย
“ปวดท้อง” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

4.2.2.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธานและกริยากรรม
ปรากฏ 4 ประโยค เช่น

ได้เวลาไปโรงเรียนแล้วเด็กทั้งสองเรียนหนังสือ

ป อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “เด็กทั้งสองเรียนหนังสือ” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ได้เวลาไปโรงเรียนแล้ว” ทำหน้าที่ขยาย “เรียนหนังสือ” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

ในที่สุดโรงเรียนก็ถล่มเพราะมีคนมากเกินไป

ป อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “ในที่สุดโรงเรียนก็ถล่ม” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “เพราะมีคนมากเกินไป” ทำหน้าที่ขยาย “ถล่ม” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

พี่และฉันเตรียมตัวแต่งตัวที่จะไปโรงเรียน

ป อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “พี่และฉันเตรียมตัวแต่งตัว” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ที่จะไปโรงเรียน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “เตรียมตัวแต่งตัว” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

4.2.2.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกริยากรรมและกรรมตรง
ปรากฏ 9 ประโยค เช่น

มีคนแปรงฟันอยู่สองคน

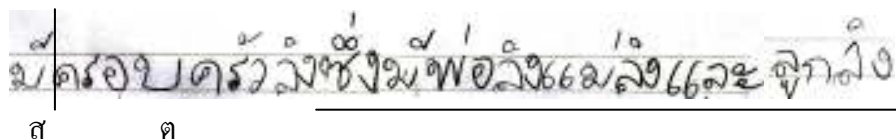
ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “มีคน” และมีอนุพจน์นาม “คนแปรงฟันอยู่สองคน” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

มาถึงแล้วรถคือดอกไม้

ส ต

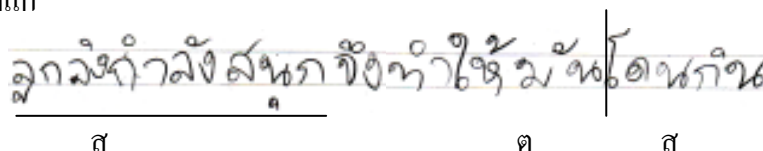
ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “มีลิงตัวแรก” และมีอนุพจน์นาม “ลิงตัวแรกติดดอกไม้ม” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์คุณศัพท์ อนุพจน์หลักคือ “มีครอบครัวลิง” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ซึ่งมีพ่อแม่มลิงและลูกลิง” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามวลี “ครอบครัวลิง” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.4 แบบกรรมตรง-กริยากรรม (ต/ส)

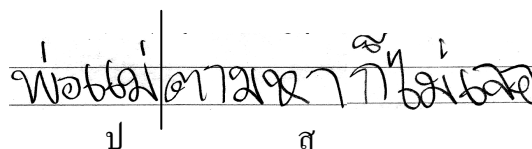
โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกรรมตรงและกริยากรรมปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

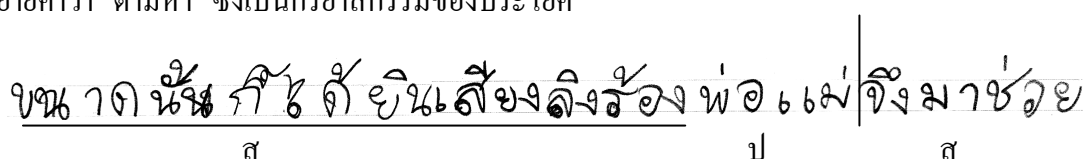
ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “มันโดนกิน” อนุพจน์วิเศษณ์คือ “ลูกลิงกำลังสนุก” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายคำว่า “โดนกิน” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

4.2.2.5 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธานและกริยากรรมปรากฏ 4 ประโยค เช่น

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “พ่อแม่ตามหา” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ก็ไม่เจอ” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ตามหา” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “พ่อแม่มาช่วย” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงลิ้งร็อง” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “มาช่วย” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

เด็กและพ่อแม่พาไปเที่ยวทะเล

ป ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “เด็กและพ่อแม่พา” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ไปที่เที่ยวทะเล” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “พา” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

4.2.2.6 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ 6 ประโยค เช่น

พ่อพาอาหารมาให้ลูกกิน

ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “พ่อพาอาหาร” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “มาให้ลูกกิน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “พา” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

ตัวนี้ที่เกือบจะโดนโดน ลูกถึงถึงจับได้ คนตัวนี้

ส ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “ลูกถึงจับได้คนตัวนี้” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ตัวนี้เกือบจะโดนโดน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “จับได้” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

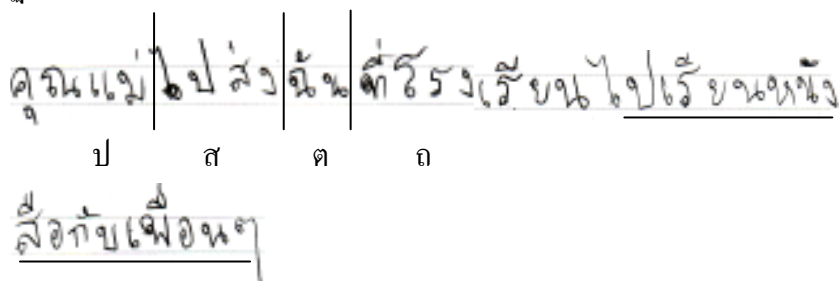
คุณแม่ไม่ชอบให้ลูกมาอยู่ในบ้านเรา

ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “คุณแม่ไม่ชอบ” และมีอนุพากย์นาม “ให้ลูกมาอยู่ในบ้านเรา” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.7 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ป/ส/ต/ถ)

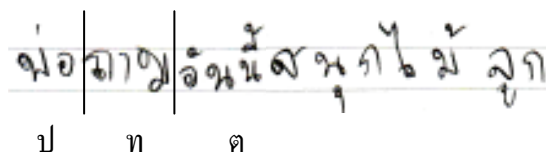
โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยากรรม กรรมตรง
และสถานวลี ปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

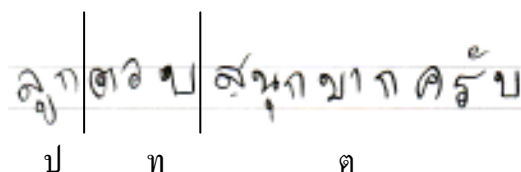
ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “คุณแม่ไปส่งฉันที่โรงเรียน” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ไปเรียนหนังสือกับเพื่อนๆ” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ไปส่ง” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

4.2.2.8 แบบประธาน-กริยาวิกรรม-กรรมตรง (ป/ท/ต)

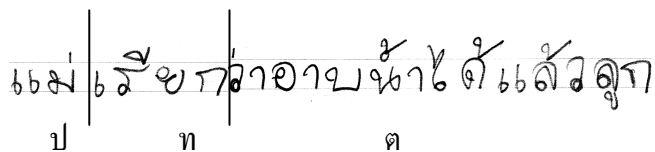
โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยาวิกรรมและกรรมตรงปรากฏ 5 ประโยค ได้แก่

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “พ่อถาม” และมีอนุพจน์นาม “ฉันวันนี้สนุกไหมลูก” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “ลูกตอบ” และมีอนุพจน์นาม “สนุกมากครับ” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “แม่เรียก” และมีอนุพจน์นาม “ว่าอาบน้ำได้แล้วลูก” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.9 แบบประธาน-กริยาทวิกรรม-กรรมตรง (ท/ร/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกริยาทวิกรรม กรรมรองและกรรมตรงปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

ถาม คุณครู ว่ามีกิจกรรมอะไรบ้าง ครับ
ท ร ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “ถามคุณครู” และมีอนุพจน์นาม “ว่ามีกิจกรรมอะไรบ้างครับ” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

ฉันตื่นแต่เนิ่นมากจึงถามคุณครูว่า
ท ร
มีกิจกรรมอะไรบ้าง ครับ
ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “ถามคุณครูว่ามีกิจกรรมอะไรบ้างครับ” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ฉันตื่นแต่เนิ่นมาก” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ถาม” ซึ่งเป็นกริยาทวิกรรมของประโยค

4.2.2.10 แบบกาลวลี-กริยาสกรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกาลวลี กริยาสกรรมและกรรมตรงปรากฏ 6 ประโยค เช่น

กาลครั้งหนึ่ง มีลิงชื่อว่า เอมกำลังกินกล้วย
ว ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “กาลครั้งหนึ่งมีลิงชื่อว่าเอม” และมีอนุพจน์นาม “เอมกำลังกินกล้วย” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีครอบครัวฉลาด
ว ส ต

กำลังไปเที่ยวทะเล

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีครอบครัวฉลาด” และมีอนุพจน์นาม “ครอบครัวฉลาดกำลังไปเที่ยวทะเล” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

วันหนึ่งมีสิงโตที่จะจับลูกสิงห์
ว ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “วันหนึ่งมีสิงโต” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ที่จะจับลูกสิงห์” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “สิงโต” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.11 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกาลวลี กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

วันนี้ คุณตา คุณยายพาฉันไปเที่ยวทะเล
ว ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “วันนี้คุณตาคุณยายพาฉัน” และมีอนุพจน์นาม “ฉันไปเที่ยวทะเล” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.1.12 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-กาลวลี (ป/ส/ต/ว)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรม กรรมตรง และกาลวลี ปรากฏ 1 ประโยค ได้แก่

คุณยายพาฉันกลับบ้านทานอาหารก่อน
ป ส ต ว

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “คุณยายพาฉันกับพี่” และมีอนุพจน์นาม “ฉันกับพี่ไปทานอาหารก่อน” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

เมื่อนำโครงสร้างประโยคซับซ้อนรูปแบบต่างๆจากการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่าโครงสร้างประโยคซับซ้อนแต่ละรูปแบบมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 31 ตารางแสดงจำนวนโครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

โครงสร้างประโยคซับซ้อน	จำนวนประโยคที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. แบบ อ	1	2.44
2. แบบ ป/อ	4	9.76
3. แบบ ส/ต	9	21.94
4. แบบ ต/ส	1	2.44
5. แบบ ป/ส	4	9.76
6. แบบ ป/ส/ต	6	14.63
7. แบบ ป/ส/ต/ถ	1	2.44
8. แบบ ป/ท/ต	5	12.19
9. แบบ ท/ร/ต	2	4.89
10.แบบ ว/ส/ต	6	14.63
11. แบบ ว/ป/ส/ต	1	2.44
12. แบบ ป/ส/ต/ว	1	2.44
รวม	41	100

จากตารางที่ 31 แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนในการเขียนเล่าเรื่อง 12 รูปแบบ โครงสร้างที่เด็กใช้มากที่สุดคือโครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรงปรากฏจำนวน 9 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 21.94 รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง และโครงสร้างแบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง ปรากฏ 6 ประโยคเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 14.63 ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นๆ ปรากฏไม่มากนัก

5. การวิเคราะห์สัมพันธสารที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

การวิเคราะห์สัมพันธสารที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถจำแนกการวิเคราะห์ได้เป็น 2 หัวข้อ คือ การวิเคราะห์การเริ่มต้นและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending) และการเชื่อมโยงความ (cohesion)

5.1 การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending)

5.1.1 การเริ่มต้นเรื่อง (starting)

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน 28 เรื่อง พบว่าเด็กออทิสติกมีวิธีการเริ่มต้นเรื่อง 6 วิธี คือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร การเริ่มต้นด้วยนามวลี การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครสถานที่หรือเหตุการณ์ การเริ่มต้นด้วยกริยาวลีบรรยายเหตุการณ์ของเรื่อง และการเริ่มต้นด้วยสถานวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ ดังนี้

5.1.1.1 การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร

การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละครเป็นวิธีที่เด็กออทิสติกใช้ในการเริ่มต้นเรื่องในการเขียนเล่าเรื่องมากที่สุด โดยพบว่าเด็กออทิสติกใช้การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.28 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เด็กกำลังเล่นกับเพื่อน

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี “เด็ก” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

เด็กคนนี้เป็นเพื่อนกับพี่ชาย

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี “เด็กคนนี้” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

ครอบครัวลิงครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในป่า

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี “ครอบครัวลิงครอบครัวหนึ่ง” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

5.1.1.2 การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.86 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีเด็กสองคนอีกคนหนึ่งให้หมา

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้คำว่า

“มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “เด็กสองคน”

มีคนเปรวฟันอยู่สองคน

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้คำว่า

“มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “คน”

มีคนรอบครัวลิงซึ่งมีพ่อลิงแม่ลิง

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้คำว่า

“มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “ครอบครัวลิง”

5.1.1.3 การเริ่มต้นด้วยนามวลี

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้เป็นการเริ่มต้นเรื่องโดยใช้นามวลีกล่าวถึงเครื่องมือซึ่งใช้เป็นสื่อในการเก็บข้อมูลเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก ได้แก่ รูปภาพ การเริ่มต้นด้วยวิธีนี้พบเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

รูปนี้คือ หมี 6 ตัวเรซซิ่ง ลิงชอบเด็กทุกคน

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

นามวลี “รูปนี้” เพื่อเริ่มต้นเรื่อง

5.1.1.4 การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบเพียง 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กาลครั้งหนึ่ง มีลิงชื่อว่า เจม

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

กาลวลี “กาลครั้งหนึ่ง” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “ลิงชื่อว่าเจม”

วันนี้ฉันต้องไปโรงเรียน

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้
กริยาวิ "วันนี้" ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ "ฉัน"

วันนี้ คุณตาคุณยายพาฉันไปเที่ยวทะเล

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้
กริยาวิ "วันนี้" ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ "คุณตาคุณยาย"

5.1.1.5 การเริ่มต้นด้วยกริยาวิบรรยายเหตุการณ์ของเรื่อง

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.14 ของวิธีการเริ่มต้น
เรื่องทั้งหมด ดังนี้

ฉันไปเดินทอดน่อง

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้
กริยาวิ "ลงน้ำ" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประโยค บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที โดยไม่มีการกล่าวถึง
ผู้กระทำเหตุการณ์นั้น

ฉันกำลังนั่งดู
จอคอมพิวเตอร์

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้
กริยาวิ "เรียน" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประโยคบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที โดยไม่มีการกล่าวถึง
ผู้กระทำเหตุการณ์นั้น

5.1.1.6 การเริ่มต้นด้วยสถานวลิตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.14 ของวิธีการเริ่มต้น
เรื่องทั้งหมด ดังนี้

ที่โรงเรียน มีกิจกรรมมากมาย

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้
สถานวลี "ที่โรงเรียน" ตามด้วยเหตุการณ์ของเรื่อง

ในโรงเรียนแห่งหนึ่งมีเด็กประหลาด

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้
สถานวลี “ในโรงเรียน” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “เด็กประหลาด”

ผลการวิเคราะห์วิธีการเริ่มต้นเรื่องในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถแสดงได้
ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 32 ตารางแสดงวิธีการเริ่มต้นเรื่องในการเขียนเล่าเรื่อง

วิธีการเริ่มต้นเรื่องในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร	11	39.28
2. การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร	5	17.86
3. การเริ่มต้นด้วยนามวลี	1	3.57
4. การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์	7	25
5. การเริ่มต้นด้วยกริยาธิบรยายเหตุการณ์ของเรื่อง	2	7.14
6. การเริ่มต้นด้วยสถานวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์	2	7.14
รวม	28	100

จากตารางที่ 32 แสดงให้เห็นว่า วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติกมี 6 วิธี วิธีการเริ่มต้น
เรื่องที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร ปรากฏร้อยละ 39.28
รองลงมาคือการเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์ ปรากฏร้อยละ 25 ส่วน
วิธีการเริ่มต้นเรื่องที่ปรากฏน้อยที่สุด คือการเริ่มต้นด้วยนามวลี ปรากฏร้อยละ 3.57

5.1.2 การลงท้ายเรื่อง (ending)

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน 28 เรื่อง พบว่าเด็กออทิสติกมี
วิธีการลงท้ายเรื่อง 3 วิธี คือ การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ในเรื่อง การลงท้ายด้วย
การแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่อง และลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา

5.1.2.1 การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ในเรื่อง

จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ 7 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 96.43 ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พอเล่า จากอย่าง จบ นันท์ เริ่ม เข้า นอน

จากตัวอย่างนี้ เห็นได้ว่าเด็กออกทิสติกเล่าเหตุการณ์ของเรื่องตามลำดับและแสดงตอนจบของเหตุการณ์คือ “เข้านอน”

คุณยายพา นันท์ ไป รับประทานอาหารก่อน พอถึงเวลา 5 โมงเย็น แล้ว นันท์ต้องรีบกลับบ้านโดยทันที

จากตัวอย่างนี้ เห็นได้ว่าเด็กออกทิสติกเล่าเหตุการณ์ของเรื่องตามลำดับเวลา และแสดงตอนจบของเหตุการณ์คือ “กลับบ้าน”

หลังจากไปโรงเรียน
พอกลับบ้านก็รีบ
อาบน้ำ

จากตัวอย่างนี้ เห็นได้ว่าเด็กออกทิสติกเล่าเหตุการณ์ของเรื่องตามลำดับ และแสดงตอนจบของเหตุการณ์ตามลำดับเวลา คือ “นอน”

5.1.2.2 การลงท้ายด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่อง

การลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ เป็นการแสดงให้เห็นผลของการเกิดเหตุการณ์ในเรื่องที่เล่ามา จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 96.43 ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในที่สุดโรงเรียนก็ถล่มเพราะมีคนมากเกินไป

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่าเด็กออกทิสติกเล่าเหตุการณ์ของเรื่องตามลำดับโดยกล่าวถึงจำนวนนักเรียนในโรงเรียนที่มีมาก และแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในตอนท้ายว่า “ในที่สุดโรงเรียนก็ถล่มเพราะมีคนมากเกินไป”

วันหนึ่งมีสิ่งใดที่จะจับลูกลิงกิน
ลูกลิงกำลังสนุกจึงทำให้มันโดนกิน

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเล่าเหตุการณ์ของเรื่องตามลำดับ และแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในตอนท้ายว่า “ลูกลิงกำลังสนุกจึงทำให้มันโดนกิน”

พบ ๑๓ ครั้ง กับ ๕ ครั้ง ซึ่งสิ่งนี้ร้อง พ่อแม่จึงมาช่วย

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเล่าเหตุการณ์ของเรื่องตามลำดับ โดยกล่าวถึงลูกถึงที่กำลังร้อง และแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในตอนท้ายว่า “พ่อแม่จึงมาช่วย”

5.1.2.3 การลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา

การลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา คือ การลงท้ายเรื่องโดยไม่ได้แสดงตอนจบหรือข้อสรุปของเหตุการณ์ อีกทั้งไม่มีวลีที่แสดงการยุติเรื่องเล่า การลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ ผู้เล่ามักจะหยุดเรื่องเพราะไม่สามารถให้รายละเอียดของเรื่องต่อไปได้ หรือเป็นการเล่าเรื่องโดยบรรยายเนื้อหาของเรื่องเพียง 1 ประโยค จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๒. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๓. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๔. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๕. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๖. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๗. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๘. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน
 ๙. เด็กชาย ก้อง ๕ ปี ๖ เดือน ๕ วัน

จากตัวอย่างดังกล่าวเห็นได้ว่าเป็นการลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา เนื่องจากเด็กออทิสติกเขียนบรรยายเหตุการณ์ของเรื่องด้วยประโยคสั้นๆ และยุติเรื่องโดยไม่ได้แสดงตอนจบหรือข้อสรุปของเหตุการณ์ในเรื่อง

ผลการวิเคราะห์วิธีการลงท้ายเรื่องในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 33 ตารางแสดงวิธีการลงท้ายเรื่องในการเขียนเล่าเรื่อง

วิธีการลงท้ายเรื่องในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ในเรื่อง	7	25
2. การลงท้ายด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่อง	12	42.86
3. การลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา	9	32.14
รวม	28	100

จากตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่าวิธีการลงท้ายเรื่องในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมี 3 วิธี วิธีการลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่องเป็นวิธีที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุด ปรากฏร้อยละ 42.86 รองลงมาคือการลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา ปรากฏร้อยละ 32.14 ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องที่ปรากฏน้อยที่สุดคือการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ในเรื่อง ปรากฏร้อยละ 25

5.2 การเชื่อมโยงความ (cohesion)

การเชื่อมโยงความ คือ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาด้วยการใช้กลวิธีต่างๆ การเชื่อมโยงความที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกแบ่งได้เป็น 5 ประเภท คือ การอ้างถึง (reference) การละ (ellipsis) การใช้คำเชื่อม (conjunction) การซ้ำ (repetition) และการเชื่อมโยงคำศัพท์ (lexical cohesion) ผลการวิเคราะห์พบว่าปรากฏการเชื่อมโยงความทั้งสิ้น 627 ครั้ง แบ่งเป็นการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึง 175 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.91 การเชื่อมโยงความด้วยการละ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.91 การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อม 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.92 การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำ 217 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.61 และการเชื่อมโยงความด้วยคำศัพท์ 142 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.65 การเชื่อมโยงความแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 การอ้างถึง (reference)

การอ้างถึง คือ การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำหรือวลีเพื่ออ้างถึงคำหรือวลีที่ปรากฏก่อนหน้า การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกปรากฏเพียง 1 ประเภท คือการอ้างถึงหน่วยนามปรากฏ 175 ครั้ง ดังนี้

5.2.1.1 การอ้างถึงหน่วยนาม

การอ้างถึงหน่วยนาม คือ การใช้รูปแบบอ้างถึงหน่วยนามซึ่งเป็นรูปหลักที่ปรากฏในข้อความ จากการวิเคราะห์การเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่าปรากฏการอ้างถึงหน่วยนามทั้งสิ้น 175 ครั้ง การอ้างถึงหน่วยนามนี้ผู้เล่าจะใช้รูปแบบเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่เป็นหน่วยนาม 3 ชนิด คือรูปแบบที่เป็นคำสรรพนาม รูปแบบที่เป็นนามวลี และรูปแบบที่เป็นสุญรูป ดังนี้

5.2.1.1.1 รูปแบบที่เป็นคำสรรพนาม

รูปแบบที่เป็นคำสรรพนามปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกจำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.29 ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแบบสรรพนามมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ลูกฉันกำลังหูกจึงทำให้มันโอดไหวน

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนของหน่วยนาม “ลูกลิง”

ในโอรสวัยหนึ่งซึ่งมีอายุ ๖ ปี
ฉลาดเฉลียว เขาจึงได้ฟัง ฟังเพลง

คำว่า “เขา” เป็นรูปแทนของหน่วยนาม “เด็กประหลาด”

คุณแม่ใจกว้างไปอยู่ข้างนอกแต่ไม่ไป

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนของหน่วยนาม “กบ”

5.2.1.1.2 รูปแทนที่เป็นนามวลี

รูปแทนที่เป็นนามวลี คือ รูปแทนที่เป็นคำนามคำเดียว หรือคำนามและส่วนขยาย อาจเป็นคำบ่งชี้หรือคำแสดงจำนวนนับหรือคำวิเศษณ์ซึ่งอาจมี ลักษณะนามปรากฏอยู่ด้วย รูปแทนที่เป็นนามวลีปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิศติกจำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.14 ของการอ้างอิงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างอิงหน่วยนามด้วยรูปแทน นามวลีมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีเด็กสองคนอีกคนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าคนหนึ่งกำลังกระโดด

คำว่า “คนหนึ่ง” เป็นรูปแทนของหน่วยนาม “เด็กสอง คน”

คุณตา คุณยาย พัดไปเที่ยวทะเล คุณตาพาฉัน
ไปเล่น ฟังทะเลฟังและฉันชอบไปที่นั่นมาก

คำว่า “ที่นั่น” เป็นรูปแทนของหน่วยนาม “ทะเล”

ในโอรสวัยหนึ่งซึ่งมีอายุ ๖ ปี
ฉลาดเฉลียว เขามีรูปร่าง ฟังเพลง
คุณ มีหัวแปดตัว เด็กสองคนน่ารักมาก

คำว่า “เด็กคนนั้น” เป็นรูปแทนของหน่วยนาม “เด็ก ประหลาด”

5.2.1.1.3 รูปแทนที่เป็นสุญรูป

รูปแทนที่เป็นสุญรูป คือ รูปแทนที่อ้างถึงหน่วยนามโดยไม่ปรากฏรูป รูปแทนที่เป็นสุญรูปปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกจำนวน 64 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.57 ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนสุญรูปมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีครอบครัวฉลาด
กำลังจะไปเที่ยวทะเลหาปลา ๐ ก็ได้ยินเสียงดังไซ้ตา

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “ครอบครัวฉลาด”

ฉันตื่นแต่เช้า ๐ จึงถามคุณครูว่า

มีกิจกรรมอะไรบ้างครับ ครูตอบ ๐ มีกิจกรรม 10 อย่าง

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “ครอบครัวฉลาด”

ถึงแล้วหรือยังขอรับหาลูกปลา
๐ เมาแล้วก็หาลูกปลาไปปล่อย

แม่หาลูกปลา ๐ ไปหาของ

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “ลิง”

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงหน่วยนามสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

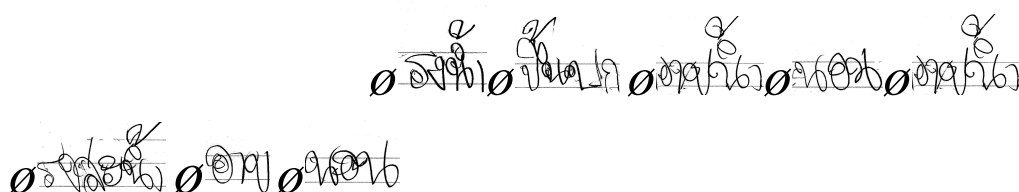
ตารางที่ 34 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงหน่วยนามในการเขียนเล่าเรื่อง

ชนิดรูปแทนของหน่วยนาม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. รูปแทนที่เป็นสรรพนาม	18	10.29
2. รูปแทนที่เป็นนามวลี	93	53.14
3. รูปแทนที่เป็นสุญรูป	64	36.57
รวม	175	100

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกทิสติกใช้รูปแบบเพื่ออ้างถึงหน่วยนาม 3 ชนิด รูปแบบที่ได้ก้ออทิสติกใช้มากที่สุดในการเขียนเล่าเรื่องคือ รูปแบบที่เป็นนามวลี ปรากฏร้อยละ 53.14 รองลงมาคือรูปแบบที่เป็นสุญรูป ปรากฏร้อยละ 36.57 และรูปแบบที่ปรากฏน้อยที่สุดคือรูปแบบที่เป็นสรรพนาม ปรากฏร้อยละ 10.29

5.2.1 การละ (ellipsis)

การเชื่อมโยงความด้วยการละ คือ การเชื่อมโยงความด้วยการใช้สุญรูป แทนวลีหรืออนุพจน์ที่ผู้เล่าเรื่องไม่ได้กล่าวถึงมาก่อน แต่ผู้รับสารสามารถสันนิษฐานได้ว่าส่วนที่ละหมายถึงใครหรือสิ่งใด การเชื่อมโยงความด้วยการละใกล้เคียงกับการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงสุญรูป แต่แตกต่างกันที่การอ้างถึงสุญรูปจะอ้างถึงวลีหรืออนุพจน์ที่ปรากฏมาก่อนแล้ว การเชื่อมโยงความด้วยการละปรากฏทั้งสิ้น 12 ครั้ง ดังนี้

○ แสดงการละนามวลีที่กล่าวถึงบุคคล เช่น “เด็ก” หรือ “คน” ซึ่งเป็นวลีที่ไม่ได้กล่าวถึงมาก่อน

○ แสดงการละนามวลีที่กล่าวถึงบุคคล เช่น “เด็ก” หรือ “คน” ซึ่งเป็นวลีที่ไม่ได้กล่าวถึงมาก่อน

5.2.2 การใช้คำเชื่อม (conjunction)

การใช้คำเชื่อม คือ การใช้คำเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่ใกล้เคียงกันให้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกจำนวน 81 ครั้ง สามารถแบ่งได้เป็น 8 ประเภทตามความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่ต่อเนื่องกันหรือใกล้เคียงกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตามกัน ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกัน ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล ความสัมพันธ์แบบขยายความ ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด และความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมแต่ละประเภทสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

5.2.2.1 ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทคล้ายตามปรากฏทั้งสิ้น 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อความนั้นมีความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “และ” “และ...ก็” “และก็” และคำว่า “ก็” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตามมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

คุณแม่ให้ไปอยู่ข้างนอกแต่แม่ก็ไม่ได้ไป
และก็มีงานแต่งที่พ่อจาก จักอยู่ในห้องนอน
กาลครั้งหนึ่งมีโรงเรือนชื่อว่า ขนหม
เด็ก ๆ จึงจำและมีความสุข เพราะว่า
มีโรงเรือนชื่อว่า ขนหม
ตอนนี้ได้กำลังแปรงฟันอยู่
ในคณะนี้ก็มีเด็กเลี้ยงแม่ เวชก

คำว่า “และก็” “และ” “ก็” ที่ปรากฏในตัวอย่างเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม

5.2.2.2 ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขัดแย้งปรากฏทั้งสิ้น 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.18 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ในเนื้อความที่อยู่ใกล้เคียงกันนั้นไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “แต่” และ “แต่...ก็” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้งมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

คุณแม่ให้ไปอยู่ข้างนอกแต่แม่ก็ไม่ได้ไป
คุณแม่ให้ไปอยู่ข้างนอกแต่แม่ก็ไม่ได้ไป
วันที่เป็น วันที่ฉันชอบ แต่พี่บอกว่าหนูหรือแล้ว

คำว่า “แต่...ก็” และ “แต่” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง

5.2.2.3 ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงเหตุผลปรากฏทั้งสิ้น 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.75 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ในเนื้อความที่อยู่ใกล้เคียงกันเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้นั้นได้แก่คำว่า “เพราะ” “เพราะว่า” และ “จึง” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผลมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

กาลครั้งหนึ่งมีโจรชื่อจ๋ม
 เต็กๆ จึงจำละม่อมมีความสุข เพราะว่า
 มีโจรชื่อจ๋ม
 ใจที่ลุ่มลึกมีเสน่ห์มากจนเกินไป
 ลากจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋ม

คำว่า “เพราะว่า” “เพราะ” และ “จึง” เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกัน

5.2.2.4 ความสัมพันธ์แบบขยายความ

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขยายความปรากฏทั้งสิ้น 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.94 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้ขยายคำ วลี หรือประโยคเพื่อให้มีความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้นั้นได้แก่คำว่า “ที่” และ “ซึ่ง” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

คุณแม่อาคาญที่มีเสียงแสบจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋มจ๋ม

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ “มีเสียงแสบจ๋ม” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “อาคาญ” ซึ่งเป็นกริยาลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

วันทั้งวัน วันทั้งคืน ชอบแต่พี่ บอกว่าหนูหรือแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ “วันทั้งวัน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “วัน” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

มีครอบครัวแล้ว พ่อแม่เลี้ยง

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าอนุพากย์ที่ตามหลังคำว่า “ซึ่ง” คือ “มีพ่อแม่เลี้ยง” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ครอบครัวแล้ว” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

5.2.2.5 ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงวัตถุประสงคปรากฏทั้งสิ้น 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.7 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อบอกจุดประสงค์ของการกระทำหรือกิจกรรมที่เกิดขึ้น คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า“(เพื่อ)ที่” และ “ให้” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงคมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันนี้ฉันต้องไปโรงเรียน พี่และฉันเตรียมตัว
แล้ว ที่จะไปโรงเรียน

เพื่อกลับบ้าน ฉันก็เล่าทุกอย่างให้ พี่ พ่อแม่ พี่

เวลาในลานจะมากันเด็กทั่วสนามกับเขาจึงรับช่วย
เด็กทั้งสอง ให้พี่จากลานลาน

คำว่า “ที่” และ “ให้” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหลังคำเชื่อมเป็นการแสดงวัตถุประสงคของเหตุการณ์หน้าคำเชื่อม

5.2.2.6 ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงเวลาปรากฏมากที่สุด โดยปรากฏทั้งสิ้น 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.8 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อแสดงให้เห็นความเกี่ยวพันกันทางเวลาระหว่างเหตุการณ์ต่างๆที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “วันนี้” “ขณะนั้น” “กาลครั้งหนึ่ง” “ในที่สุด” เป็นต้น คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเวลามีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันนี้ฉันต้องไปโรงเรียน

ก่อนนั้นได้กำลังแปรงฟันอยู่

ในขณะนั้น ก็ ได้ยินเสียงแม่ เรียก

ในที่สุดเองเธอก็ล้มเพราะมันมากเกินไป

คำว่า “วันนี้” “ตอนนั้น” “ในขณะนั้น” และ “ในที่สุด” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของเหตุการณ์ต่างๆ

5.2.2.7 ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมแสดงจุดสิ้นสุดปรากฏเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.23 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อแสดงจุดสุดท้ายหรือจุดหมายปลายทางของเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “จน” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ถึงอ้าวหรือพอจบจึงค่อยมาก
จนเธอเอาแก้วน้ำลงมือปอดท้องมาก

คำว่า “จน” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหลังคำเชื่อมเป็นจุดสิ้นสุด หรือจุดหมายปลายทางของเหตุการณ์ที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม

5.2.2.8 ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริงปรากฏทั้งสิ้น 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.18 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะอยู่หลังกริยาแสดงการรับรู้ เช่น คิด พูด รู้สึก เป็นต้น คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “ว่า” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันนี้เป็น วันที่ ฉันชอบ แต่พี่ บอกว่าหนูหรือแล้ว

ชอบบอกว่าเธอจะเลิกไปจึงบอก

ฉันตื่นแต่เช้ามาจึงถามคุณครู ว่ามีกิจกรรมอะไร 5 ข้าง ครับ

คำว่า “ว่า” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิดหรือข้อเท็จจริงซึ่งปรากฏหลังคำกริยาแสดงการรับรู้ต่างๆ

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี

ตารางที่ 35 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

ประเภทของคำเชื่อม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1.ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม	18	22.22
2. ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	5	6.18
3.ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล	16	19.75
4.ความสัมพันธ์แบบขยายความ	4	4.94
5.ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	3	3.7
6.ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	29	35.8
7.ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด	1	1.23
8.ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง	5	6.18
รวม	81	100

จากตารางที่ 35 แสดงให้เห็นว่าคำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมี 8 ประเภท คำเชื่อมที่เด็กใช้มากที่สุดคือ คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา ปรากฏร้อยละ 35.8 รองลงมาคือ คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม และคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล ปรากฏร้อยละ 22.22 และ 19.75 ตามลำดับ ส่วนคำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้น้อยที่สุดคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด ปรากฏเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.23

5.2.3 การซ้ำ (repetition)

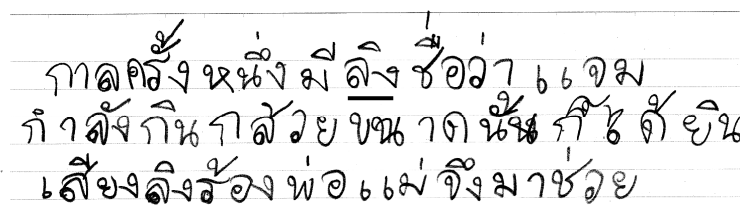
การซ้ำ คือ การใช้รูปภาษาเดิมอีกครั้งหลังจากที่หน่วยภาษานั้นเคยปรากฏแล้ว การซ้ำที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ การซ้ำรูป (recurrence) การซ้ำความ (paraphrase) และการซ้ำโครงสร้าง (parallel structure) จากการวิเคราะห์พบว่าเด็กออกทิสติกมีวิธีการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำทั้งสิ้น 217 ครั้ง แบ่งเป็นการซ้ำรูป 191 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 88.02 การซ้ำความ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.53 และการซ้ำโครงสร้าง 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.45 การซ้ำแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

5.2.3.1 การซ้ำรูป

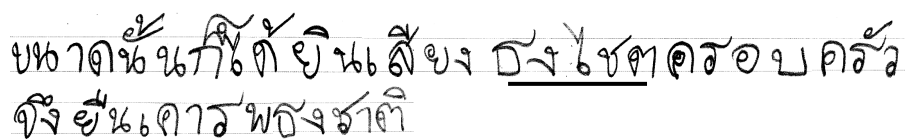
การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการซ้ำบางส่วนของเรื่องที่มีรูปภาพเหมือนกัน การซ้ำรูปที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกทั้ง 191 ครั้ง สามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ การซ้ำรูปคำ การซ้ำรูปวลี และการซ้ำรูปประโยคดังนี้

5.2.3.1.1 การซ้ำรูปคำ

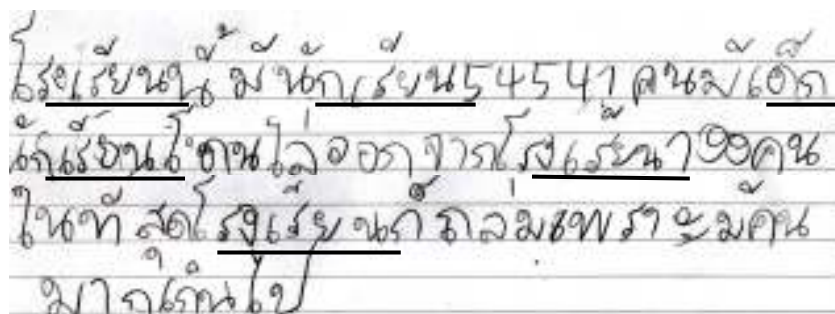
การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปคำ ปรากฏทั้งสิ้น 137 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.73 ของการซ้ำรูปทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่าคำที่ปรากฏการซ้ำรูปส่วนใหญ่คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำสันธาน การซ้ำรูปคำจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 1 ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “ลิง” การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 2 ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “ขงชาติ” 1 ครั้ง การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

* คำว่า “ขงไซต” และ “ขงชาติ” ที่ปรากฏในการเขียนของเด็กออทิสติกคือคำเดียวกันแต่ เด็กออทิสติกเขียนสะกดคำต่างกัน

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการเข้ารูปคำทั้งหมด 3 ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “โรงเรียน” 2 ครั้ง และคำว่า “นักเรียน” 1 ครั้ง การเข้ารูปคำในตัวอย่างนี้ปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

5.2.3.1.2 การเข้ารูปวลี

การเชื่อมโยงความด้วยการเข้ารูปวลี ปรากฏทั้งสิ้น 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.37 ของการเข้ารูปทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่าวลีที่ปรากฏซ้ำส่วนใหญ่คือนามวลี กริยวลี และกาลวลี การเข้ารูปวลีจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันนี้ คุณตา คุณยาย พาลันไปเที่ยวทะเล คุณตาพาฉันไปเล่น น้ำทะเล พี่และฉันชอบไปที่นี่มาก ๆ วันที่ไปเล่น วันที่ฉันชอบ แต่พี่บอกว่าเหนื่อยแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการเข้ารูปวลีทั้งหมด 1 ครั้ง โดยซ้ำวลี “วันนี้” 1 ครั้ง การเข้ารูปวลีในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

ครอบครัวฉันครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในป่า มี พ่อ แม่ และลูก พ่อหาอาหารมาให้ลูกกิน แม่หาของข้างเหนือเต็นท์เพื่อพ่อตากไป ลูกก็ ฝึกหาอาหาร เมื่อลูกโตเป็นผู้ใหญ่ก็สามารถหาอาหารเองได้ ฉันหนึ่งคนตัดไม้มา บารุงป่า ต้นไม้ก็ค่อยๆ เติบโตขึ้น ลูกจึงช่วยพ่อแม่ คนตัดไม้ ป่าก็กลับมาสดชื่นอย่างเดิม

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการเข้ารูปวลีทั้งหมด 2 ครั้ง โดยซ้ำวลี “หาอาหาร” การเข้ารูปวลีในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

คุณตา กับ คุณยาย พา เด็กทั้งสอง
ไปให้ชมที่ชาบูหาดทรายกับคุณยาย
จึงเตือนว่าอย่าไปไกลนะ แต่เด็กทั้งสอง
กลับลงไปในสระแล้ว ทำให้
ปลาไหลจะมากิน เด็กทั้งสอง
กับยายจึงรีบช่วย เด็กทั้งสอง ให้พ้น
จากปลาไหล

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลีทั้งหมด 5 ครั้ง โดยซ้ำวลี
“คุณตา กับ คุณยาย” 2 ครั้ง และ วลี “เด็กทั้งสอง” 3 ครั้ง การซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้ปรากฏทั้งการซ้ำ
ทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

5.2.3.1.3 การซ้ำรูปประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปประโยค ปรากฏทั้งสิ้น 17 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 8.9 ของการซ้ำรูปทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่า การซ้ำรูปประโยคจะปรากฏทั้งการ
ซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

สิ่งที่ ไปหาคุณยาย
ไปหาคุณยาย ไปหาคุณยาย
ไปหาคุณยาย

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด 4 ครั้ง โดย
ซ้ำประโยค “ลงน้ำ” 1 ครั้ง ประโยค “อาบน้ำ” 2 ครั้ง และประโยค “นอน” 1 ครั้ง การซ้ำรูป
ประโยคในตัวอย่างนี้ปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

สิ่งที่ ไปหาคุณยาย
ไปหาคุณยาย ไปหาคุณยาย
ไปหาคุณยาย ไปหาคุณยาย
ไปหาคุณยาย

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด 2 ครั้ง โดยซ้ำประโยค “โหนต้นไม้”^{*} 1 ครั้ง และประโยค “นอน” 1 ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

เด็กกำลังแอมองไฟผิง ฝั่อแอมองไฟผิงเสร็จ
ก็เงออาบงของนอนงากนอนซุกกับสา
คณแอมองไฟผิงให้งามอยู่งอนไฟผิง
คณแอมองไฟผิงไปอยู่ทางงอกแอมองไฟผิง
ไป แล้วยังงอนงอนไฟผิงอยู่ จืด
อบงของนอน คณแอมองไฟผิงที่
ไฟผิงแอมองไฟผิงไฟผิงไป แล้วยัง
ไป ในที่สึดลือกๆมาหึ่ง แล้วยัง
ไปอยู่ดี

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด 2 ครั้ง โดยซ้ำประโยค “แอมองไฟผิง” 2 ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำบางส่วน

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 36 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการซ้ำรูปที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

การซ้ำรูป	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การซ้ำรูปคำ	137	71.73
2. การซ้ำรูปวลี	37	19.37
3. การซ้ำรูปประโยค	17	8.9
รวม	191	100

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปที่เด็กออกิติดิใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมี 3 ประเภท การซ้ำรูปที่เด็กออกิติดิใช้มากที่สุดคือ การซ้ำรูปคำ ปรากฏร้อยละ 71.73 รองลงมาคือการซ้ำรูปวลีและการซ้ำรูปประโยค ปรากฏร้อยละ 19.37 และ 8.9 ตามลำดับ

^{*} คำว่า “โหน” ที่ปรากฏในการเขียนของเด็กออกิติดิ หมายถึง “โหน” เพราะตีความจากบริบท

คำว่า “บุกรุก” “จับไล่” และ “สควิด” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับคำซึ่งปรากฏในรูปแบบคำซ้อน

5.2.3.2.2 การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค ปรากฏ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50 ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้เป็นการใช้ออนุพจน์หรือประโยคที่มีความหมายใกล้เคียงกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันนี้ คุณตา คุณยาย พาฉันไปเที่ยวทะเล คุณตาพาฉันไปเล่น น้ำทะเล พี่และฉัน ชอบไปที่นี่มาก ๆ วันนี้เป็นวันที่ฉันชอบ แต่พี่ บอกว่าหนู หรือแล้ว

ประโยค “คุณตาคุณยายพาฉันไปเที่ยวทะเล” และประโยค “คุณตาพาฉันไปเล่นน้ำทะเล” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมีความหมายใกล้เคียงกัน

คุณแม่ให้ฉันไปอยู่ข้างนอกแต่ฉันก็ไม่ไป

คุณแม่ให้ฉันไปอยู่ข้างนอกแต่ฉันก็ไม่ไป

ประโยค “คุณแม่ให้ฉันไปอยู่ข้างนอก” และประโยค “ให้ฉันออกไป” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมีความหมายใกล้เคียงกัน

ถึงตัวหมีที่ชอบกินกล้วยมาก
วันๆ เอาแต่กินกล้วย กินกล้วย
ต้องให้แม่พาไปหาซื้อกล้วย
มาบอกว่า “กล้วยจะกินไป จังๆ
ท้อง” และ ไม่กล้าไปกินกล้วย
กล้วยทั้งนั้นอีก

ประโยค “ถึงตัวหนึ่งชอบกินกล้วยมาก” “วันๆเอาแต่กินกล้วย” และประโยค “เธอตะกละเกินไป” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสามมีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 37 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการซ้ำความที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

การซ้ำความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การซ้ำความระดับคำ	6	50
2. การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค	6	50
รวม	12	100

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความที่เด็กออกิติดิใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมี 2 ประเภท คือการซ้ำความระดับคำและการซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค ซึ่งการซ้ำความทั้งสองประเภทปรากฏร้อยละ 50 เท่ากัน

5.2.3.3 การซ้ำโครงสร้าง

การซ้ำโครงสร้างเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการใช้โครงสร้างภาษาที่เหมือนกัน แต่มีคำที่ปรากฏในโครงสร้างต่างกัน การซ้ำโครงสร้างที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกิติดิทั้ง 14 ครั้ง สามารถแสดงได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีเด็กในโรงเรียน มีต้นไม้ มีอ่างน้ำ มีปลา
คา

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค มี+นามวลี

มีเด็กสองคน อีกคนหนึ่งให้ของ คุยกันทั้ง ๆ ว่า
กระโดดตกจากที่สูงแล้ว อีกคนก็วิ่งไปไล่
มีใบไม้สีแดง กางให้ดู มีอีกคนหนึ่งวิ่งไป
ไล่หมาก

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค (อีก)คนหนึ่ง+กริยาวลี

สิ่งสวยงามที่ฉันเห็นมาตั้งแต่เกิด ทั่ว
 มีฉันไม่มีสิ่งตัวเล็ก ๆ เปรี้ยว ๆ เปรี้ยว ๆ เปรี้ยว ๆ เปรี้ยว ๆ
 ของเขาอยู่

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ใช้
 โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค มี+นามวลี และ มี+ประโยค

5.2.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ (lexical cohesion)

การเชื่อมโยงคำศัพท์เป็นการแสดงความสัมพันธ์โดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างประโยคหรือข้อความที่นำมาก่อนกับประโยคหรือข้อความที่ตามมา การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทัศนคติปรากฏทั้งสิ้น 142 ครั้ง แบ่งได้เป็น 5 ชนิด คือ การใช้คำพ้องความหมาย การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด การใช้คำตรงกันข้าม และการใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กันดังนี้

5.2.4.1 การใช้คำพ้องความหมาย

การเชื่อมโยงคำศัพท์ด้วยการใช้คำพ้องความหมายปรากฏทั้งสิ้น 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.82 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน หรือมีความหมายบริบทในทำนองเดียวกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

กาลครั้งหนึ่ง มีเด็กหญิง น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ
 นาม จ๊อบ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ
 ใน คณ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ
 ว่า อาบ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ

วันนี้ คุณตา คุณยาย พาลฉันไปเที่ยวทะเล คุณตามาฉัน
 ไปเล่น น้ำทะเล น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ
 เป็ด น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ
 พาฉัน กลับบ้าน น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ
 5 โมงเย็น น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ น้อย ๆ

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ตอนนั้น^{*}” และ “ในขณะนั้น^{**}” รวมทั้งคำว่า “และ” และ “กับ” ในตัวอย่างนี้มีความหมายเหมือนกัน คำที่ปรากฏในตัวอย่างดังกล่าวเป็นการใช้คำพ้องความหมายกัน

5.2.4.2 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป

การเชื่อมโยงคำศัพท์ด้วยการใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป ปรากฏทั้งสิ้น 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.41 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่แสดงลักษณะเฉพาะและทั่วไป มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันที่ เปิด วันที่ ฉันชอบแต่พี่ บอกว่าคุณหรือแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “วันนี้” เป็นคำเฉพาะเจาะจงระบุว่า เป็นวันใด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำว่า “วัน” ที่เป็นคำทั่วไปไม่ได้ระบุว่า เป็นวันใด

5.2.4.3 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด

การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด ปรากฏทั้งสิ้น 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.68 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยและทั้งหมด มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

สิ่งสวยงามที่ฉันจะนำมาดูตัวสุดท้าย
มีอันไม่มีดังคำบอกแต่บอกแล้ว มีอันไม่มี
ของเก่าอยู่

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ต้นไม้” เป็นคำแสดงองค์ประกอบทั้งหมด โดยมีคำว่า “ลำต้น” เป็นคำแสดงองค์ประกอบย่อย

* คำว่า “ตอนนั้น” ที่ปรากฏในการเขียนของเด็กออทิสติก หมายถึง “ตอนนั้น” เพราะตีความจากบริบท

** คำว่า “ในขณะนั้น” ที่ปรากฏในการเขียนของเด็กออทิสติก หมายถึง “ในขณะนั้น” เพราะตีความจากบริบท

มีครอบครัวซึ่งมีพ่อมีแม่มีลูก

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ครอบครัว” เป็นคำแสดงองค์ประกอบทั้งหมด โดยมีคำว่า “พ่อ” “แม่” และ “ลูก” เป็นคำแสดงองค์ประกอบย่อย

ฉันหนึ่งคนต่อได้มา บวกกับต้นไม้ที่เกือบจะโดนโดน

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ป่า” เป็นคำแสดงองค์ประกอบทั้งหมด โดยมีคำว่า “ต้นไม้” เป็นคำแสดงองค์ประกอบย่อย

5.2.4.4 การใช้คำตรงกันข้าม

การใช้คำตรงกันข้าม ปรากฏทั้งสิ้น 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.69 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ของคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

คนหนึ่งดี คนหนึ่งเสีย

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ดี” และ “เสีย” เป็นคำตรงกันข้าม

สิ่งสวยงามที่ฉันนำมาดูที่สวนท้าย
มีต้นไม้ที่สวยงามและดอกไม้มีกลิ่นหอม
ของป่าอยู่

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “สวนท้าย” และ “แรก” เป็นคำตรงกันข้าม

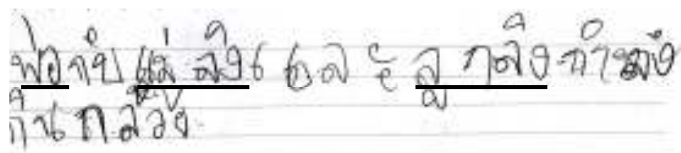
สิ่งที่ไม่ดีและไม่ดี
ของบ้านที่รุ่งเรือง
อีกต่อไป

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ลง”^{*} และ “ขึ้น” รวมทั้งคำว่า “น้ำ” และ “บก” เป็นคำตรงกันข้าม

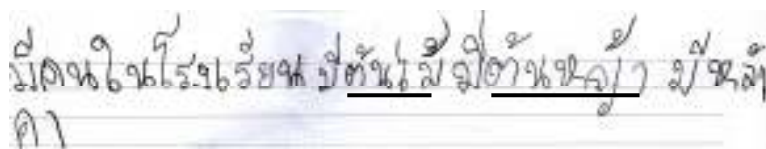
^{*} คำว่า “ลง” ที่ปรากฏในการเขียนของเด็กกอทิสติก หมายถึง “ลง” เพราะตีความจากบริบท

5.2.4.5 การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน

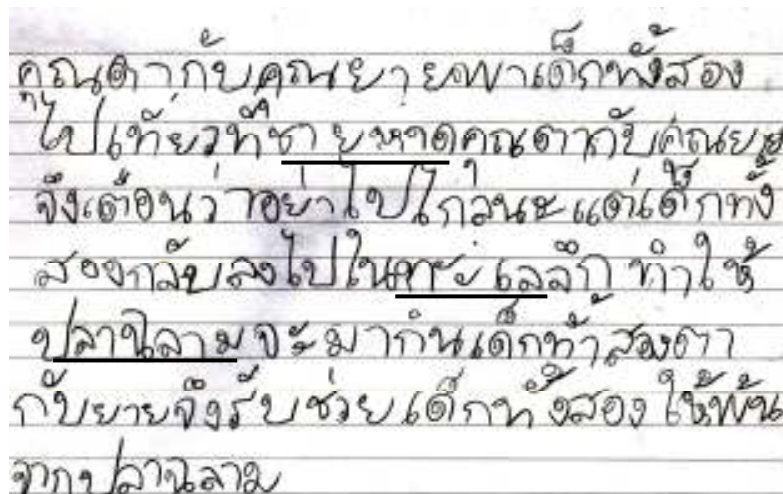
การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน ปรากฏทั้งสิ้น 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.4 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำเข้าคู่กันเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากการใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันอย่างต่อเนื่องในข้อความเดียวกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “พ่อ” “แม่” และ “ลูก” เป็นคำที่สัมพันธ์เข้าคู่เป็นกลุ่มเดียวกันโดยบรรยายถึงสมาชิกในครอบครัว

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ดี” และ “ไม่ดี” เป็นคำที่สัมพันธ์เข้าคู่กันโดยบรรยายถึงสภาพธรรมชาติ

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ชายหาด” “ทะเล” และ “ปลาฉลาม” เป็นคำที่สัมพันธ์เข้าคู่เป็นกลุ่มเดียวกันโดยบรรยายถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทะเล

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงคำศัพท์สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 38 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

การเชื่อมโยงคำศัพท์	จำนวนคำที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การใช้คำพ้องความหมาย	4	2.82
2. การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป	2	1.41
3. การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด	18	12.68
4. การใช้คำตรงกันข้าม	45	31.69
5. การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน	73	51.4
รวม	142	100

จากตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงคำศัพท์ที่เด็กออกิติดิใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมี 5 ประเภท การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่เด็กออกิติดิใช้มากที่สุดคือ การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน ปรากฏร้อยละ 51.4 รองลงมาคือการใช้คำตรงกันข้าม ปรากฏร้อยละ 31.69 ส่วนการใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป ปรากฏน้อยที่สุด โดยปรากฏร้อยละ 1.41

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความทุกประเภทที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกิติดิ สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 39 ตารางแสดงประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การอ้างถึง (หน่วยนาม)	175	27.91
2. การละ	12	1.91
3. การใช้คำเชื่อม		
3.1 ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม	18	2.87
3.2 ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	5	0.8
3.3 ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล	16	2.55
3.4 ความสัมพันธ์แบบขยายความ	4	0.64
3.5 ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	3	0.48
3.6 ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	29	4.62

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
3.7 ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด	1	0.16
3.8 ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง	5	0.8
รวม	81	12.92
4. การซ้ำ		
4.1 การซ้ำรูป	191	30.47
4.2 การซ้ำความ	12	1.91
4.3 การซ้ำโครงสร้าง	14	2.23
รวม	217	34.61
5. การเชื่อมโยงคำศัพท์		
5.1 การใช้คำเพื่อความหมาย	4	0.64
5.2 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำ เฉพาะเจาะจง-ทั่วไป	2	0.32
5.3 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำ แสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด	18	2.87
5.4 การใช้คำตรงกันข้าม	45	7.18
5.5 การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน	73	11.64
รวม	142	22.65
รวม	627	100

จากตารางที่ 39 แสดงให้เห็นว่า การเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้มี 5 ประเภทใหญ่ คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ การเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือการซ้ำ ปรากฏร้อยละ 34.61 รองลงมาคือการอ้างถึง การเชื่อมโยงคำศัพท์ และการใช้คำเชื่อม ปรากฏร้อยละ 27.91 22.65 และ 12.92 ตามลำดับ ส่วนการเชื่อมโยงความที่ปรากฏน้อยที่สุดคือการละ ปรากฏร้อยละ 1.91

เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความโดยจำแนกตามประเภทย่อยพบว่า เด็กออกทิสติกใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมากที่สุดคือปรากฏ 191 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.47 รองลงมาคือการอ้างถึง หน่วยงาน การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กันปรากฏร้อยละ 27.91 และ 11.64 ตามลำดับ

ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้น้อยที่สุดคือ การใช้ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุดปรากฏเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.16

กล่าวโดยสรุปจากการศึกษาภาษาที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้รูปเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เครื่องหมายประกอบคำและเครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนสะกดคำส่วนใหญ่ได้ถูกต้อง แต่ยังพบข้อบกพร่องอยู่บ้าง ข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากการใช้รูปเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งแต่ละรูปเขียนเด็กออทิสติกจะใช้เขียนสะกดคำโดยปรากฏทั้งรูปแปรที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องต่างกันไป นอกจากนี้คำบางคำอาจปรากฏรูปแปรที่ไม่ถูกต้องทั้งรูปพยัญชนะและวรรณยุกต์ร่วมกันเนื่องจากรูปเขียนทั้งสองมีความสัมพันธ์กันตามหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้คำที่ปรากฏรูปเขียนแปรที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวอาจมีผลมาจากการออกเสียงที่ปรากฏการแปรเช่นกัน

ผลการวิเคราะห์คำที่ใช้ในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้คำ 24 ชนิดในการเขียนเล่าเรื่อง คือ คำนาม คำกริยากรรม คำกริยากรรมย่อ คำกริยากรรม คำกริยา ทวิกรรม คำสรรพนาม คำลักษณนาม คำคุณศัพท์ คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวน คำบอก กำหนดเสียงโท คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา คำบอกเวลา คำลงท้าย คำช่วยหลังกริยา คำช่วย หน้ากริยา คำปฏิเสธ คำหน้ากริยา คำหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบท คำเชื่อมนาม คำเชื่อม อนุภาค ชนิดของคำที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือ คำนาม นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการใช้คำแล้ว พบว่า เด็กออทิสติกยังมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำอยู่บ้าง คือ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ การใช้คำตกหล่นและการใช้คำโดยเขียนผิดคำ

ผลการวิเคราะห์ชนิดและโครงสร้างวลีจากการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้วลีเพียง 1 ชนิดในการเขียนเล่าเรื่อง คือ นามวลี มีโครงสร้าง 1 รูปแบบ

ผลการวิเคราะห์ชนิดและโครงสร้างประโยคจากการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้ประโยค 3 ชนิดในการเขียนเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยค ซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่พบมากที่สุด เมื่อพิจารณาโครงสร้างของประโยคสามัญ และประโยคซับซ้อนพบว่า เด็กออทิสติกสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้ 15 รูปแบบ และสร้าง โครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ 12 รูปแบบ

เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์สัมพันธ์สารพบว่า เด็กออทิสติกมีวิธีเริ่มต้นเรื่องเล่าจากการเขียน 6 วิธี คือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร การเริ่มต้นด้วยนามวลี การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครสถานที่หรือเหตุการณ์ การเริ่มต้น ด้วยกริยาวลีบรรยายเหตุการณ์ของเรื่อง และการเริ่มต้นด้วยสถานวลีตามด้วยตัวละครหรือ เหตุการณ์ วิธีที่พบมากที่สุดคือการกล่าวถึงตัวละคร ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องจากการเขียนของ

เด็กออกทิสติก พบ 3 วิธี คือ การลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่อง การแสดงตอนจบของเหตุการณ์ในเรื่อง และการลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา วิธีที่พบมากที่สุด คือการลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่อง

การเชื่อมโยงความพบว่า เด็กออกทิสติกใช้การเชื่อมโยงความ 5 ประเภทใหญ่ คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ การเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้ในการเขียนเล่าเรื่องมากที่สุดคือ การซ้ำ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความตามประเภทย่อยพบว่า การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุด

บทต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพูดเล่าเรื่องและการใช้ภาษาในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก